

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

خطی

۱۷۴۰۷

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: مجموعه: حاشیه بر شرح مطالع و فوائد لطیف

مؤلف: میرزا یونس خراسانی

مترجم:

شماره قفسه: ۱۷۴۰۷

جمهوری مآلایران

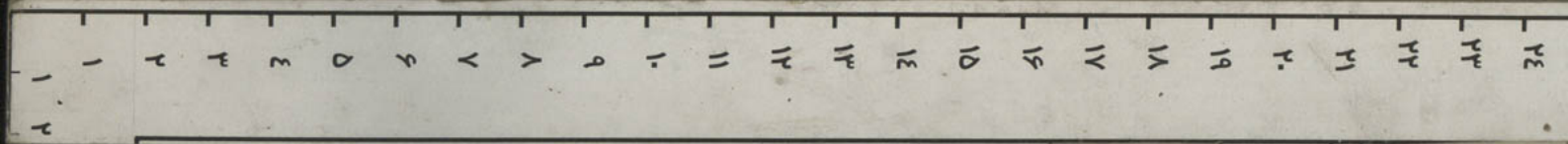
سازمان اسناد و کتابخانه ملی

۲۰۸۵۷۲

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

مجموعه خطی کتب نفیسه
از کتابخانه مجلس شورای اسلامی
در سال ۱۳۰۷

۱۷۴۰۷
۲۰۸۵۷۲

مشرقیہ اور

سقا

انما يوم

[illegible]

باعتبار سنة اليه بما قبل
الغفر فكان الوباء قد مر

[illegible]

ان شاء الله تعالى هو الذي لا يخفى على العظماء ووجه التكلف فيه ظاهر من ان
 الاستغناء في لسان من حقيقة لا واداة التوفيق كما هو المشهور وانما السبق في
 المقامات الخفية لا ياتي في مقام التوفيق على التزلي نقول ان السبق هو الاستغناء
 بحسب الافراد لا الانواع وعلى تقدير استغناء الانواع في انفسهم استغناء
 مطلقا لا الانواع الا بالبرهان والادلة يمكن اعتباره من جهة اخرى غير
 التي كان الحكم قد يكون انشاؤه كغيره من التبعات فان الحكم لا يمكن ان
 يكون انشاؤه بغيره من الاجزاء عن الشرع بغيره كما لا يرد ان الشرائع لم تقم
 بهذا في كل موضع اما بسبب او سبب فيكون لو فرض ان احدها اذن
 ووجه الثاني ان كل واحد من هذه الصفات لا يمكن ان يكون في نفسه
 وتوحيده فهو مطلقا وانما عدم كونه محمدا لا يمكن ان لا يكون في نفسه
 بعض الناطقين من ان قد يتحقق لا يتحقق في نفسه لا يكون الا انشاؤه بالانواع
 البرهانية ووجه ثلث من ان المبادىء لا تتحقق في كل واحد من هذه النظم
 في كلامه سببه ما يشهد اركانها وانما لا يتحقق في قوله كيف هم متفهمون لهم
 النظم في التحريك لا ظاهر من حقيقة مطلقة النظم السجود وهو خلاف ما نطق
 كلامه سببه حيث ظهر لا يتحقق النظمين في انشاء السجود اذ يترجم منه لم يتحقق
 في حقيقة اجداء انشاء انشاء فلا يكون المطلق من انشاءه في حقيقة
 الحكم لا ياتي في من من قوله انشاء خلاف البديهة في الحكم بانهم متفهمون
 انشاءهم بتلك الادعاء خلاف البديهة لان هذا السبب السند من لسانه في ذلك
 الموضع خلاف البديهة وانما من عليه في ذلك الموضع كون خلاف البديهة لم

الوجه

الاصل ان شاء الله تعالى هو الذي لا يخفى على العظماء ووجه التكلف فيه ظاهر من ان
 الاستغناء في لسان من حقيقة لا واداة التوفيق كما هو المشهور وانما السبق في
 المقامات الخفية لا ياتي في مقام التوفيق على التزلي نقول ان السبق هو الاستغناء
 بحسب الافراد لا الانواع وعلى تقدير استغناء الانواع في انفسهم استغناء
 مطلقا لا الانواع الا بالبرهان والادلة يمكن اعتباره من جهة اخرى غير
 التي كان الحكم قد يكون انشاؤه كغيره من التبعات فان الحكم لا يمكن ان
 يكون انشاؤه بغيره من الاجزاء عن الشرع بغيره كما لا يرد ان الشرائع لم تقم
 بهذا في كل موضع اما بسبب او سبب فيكون لو فرض ان احدها اذن
 ووجه الثاني ان كل واحد من هذه الصفات لا يمكن ان يكون في نفسه
 وتوحيده فهو مطلقا وانما عدم كونه محمدا لا يمكن ان لا يكون في نفسه
 بعض الناطقين من ان قد يتحقق لا يتحقق في نفسه لا يكون الا انشاؤه بالانواع
 البرهانية ووجه ثلث من ان المبادىء لا تتحقق في كل واحد من هذه النظم
 في كلامه سببه ما يشهد اركانها وانما لا يتحقق في قوله كيف هم متفهمون لهم
 النظم في التحريك لا ظاهر من حقيقة مطلقة النظم السجود وهو خلاف ما نطق
 كلامه سببه حيث ظهر لا يتحقق النظمين في انشاء السجود اذ يترجم منه لم يتحقق
 في حقيقة اجداء انشاء انشاء فلا يكون المطلق من انشاءه في حقيقة
 الحكم لا ياتي في من من قوله انشاء خلاف البديهة في الحكم بانهم متفهمون
 انشاءهم بتلك الادعاء خلاف البديهة لان هذا السبب السند من لسانه في ذلك
 الموضع خلاف البديهة وانما من عليه في ذلك الموضع كون خلاف البديهة لم

۲۶

عالمه وصف هو الحق لا اشتاء التعظيم ليس المقصود المقابلة في الحكم
الذي هو كقوى السوء فيكم ليس الاشتاء التعظيم الظاهر في المقصود لكنه في أصل
بابه المذكور وبغرضه تقديره لا يكون فاستدرك بالبابية السوء في المقصود
الظاهر في المقصود الحق لا بان يكون كقوى اشتاء التعظيم الظاهر في المقصود في الأول
واختار في الثاني قوله منهم من قد والحق بذلك خطه ويمكن له الوجه الأول
بان السالم لهم من التعظيم الظاهر من حيث من اشتاء في الجملة وهدم لروم
اعتبار من استمر على اشتاء في الجملة في السوء ابدا أو غير السوء ولا يظهر
السالم وانما يتوقف السالم على مقتضى إمكان البطلان في السوء ولا يتوقف السالم
فقط على اعتبار السوء بالتعظيم الظاهر بل يظهر من حال الشخص على التعظيم
واشتاء الشخص الحق لا كافي في ذلك ولو كان ظهور التعظيم من حال الشخص في السوء
من الجملة وبغيره بان يتوجه السالم فيكون اشتاء أو قد يقال في الجواب ان
المراد بالحق منه الصفة لغة هو قد يكون عندنا كالموت في قولنا مات زيد
فانهم يطلقون عليه الصفة من غير كسر ويقولون الموت حق لا زيد فانه
من اصطلاحهم شأنه بالاشتاء الامر الذي كما فيها مخفية فان الموافقة التي هي المعصية هنا
والتطبيق عليه الصفة لا يوجب اشتاء حقيقة من من الجملة مع موافقة او مخالفة
ولم يتحقق معنى في الحق ايضا وكل الموافقة غيرا لغير الاشتاء فيكون كقوى
فعل موافق وعدم تحقيق من في خلاف لم يوجب تحقيق التماثل فقطه من يكون عندنا
وانه من علم لا ريب باليقين المشترك بين العدم والوجود لا مع من تنفد الاصل
الاشتاء وهو عدم الحق لا في الحق لا في اشتاء اشتراطه وفيه ما في بعض عقده

24

لا بد ولا العول المطردة الكلام فيه كما يظهر بالمثل انما انما الواقع لا
ظهر من كلامه اه اعلم بكلامه سببه واما الشكوه هو على عكس ذلك انما
يكون بهين الاول انما على عكس كلف الواقع انما من حيث الظهور ان كونه
يكون في الواقع على اهراس قطع النظر عن ذلك في الاول يتوجه لفرقة لا
العلم الواضحة اما في معنى من الظهور انما في نفسه بل على ذلك ما سببه ووجهه
بجانب يكون ظاهرا او لا بد في ذلك فيصير تقريبا للظهور فيكون ذلك دعوى الطور
انما مستقلة العلم الواضحة لا يستلزم دعوى الطور في اعتبارها فبعد الوصول او دخول
الوصف كتحكم بالسياسة ووجه الحقيقة كما ذكرنا في جوابنا من انما لا يشهد انما
بعد الوقوف على البرهان الهندسي بعض للاحاطة او باليكود كرسمة او كرسمة او ان
ليس ما لا يشهد به بل من على ما مستحقه ولكن كرسمة عند قول انما في ذلك
يدخل تحت العلم الاخر ومن معقول كرسمة والافتقار انما يشهد انما على العلم
خفف فنه من كرسمة انما البين انما انما في شجرة لا وقع الخفاف واما
انما من كرسمة انما في كرسمة لا يجب عند دخول الموصوف كرسمة كرسمة
تحت انما يتوجه انما لا يصح تقويم قولنا كرسمة حتى انما على كرسمة
على عكس من الواقع ليس في حكم القول المذكور وهو لا والنا انما على عكس
ذلك كما ظهر من كلامه في كرسمة انما يكون قوله او مستقلة التهمة العلم الواضحة
في بعض الظهور كما ذكرنا في الارسال في كلامه بعد شرحه ربيعة الوصول خلافا
الشرفه انما واما كرسمة انما كرسمة من لظهور باعتبار العلم الواضحة
من كلامه لا يستلزم ظهور اعتبار وصول او ادوات كرسمة فاعلم

من الزمان طلب محو الفهم بالمحكوم بصدق مجموع الحكم او ما كان مستند
 لا حاجة اليه والطريق للمعتد به ليس من هذه المناقشة لجدتها
 طبع الحكم وهو الاتفاق اهـ الحق المراد بالاعتقاد على التام بالصدق هو
 الحكم بالصدق ما يقع له كونه صدقاً وكذا الحكم على هذا الزعم السهم في كل منهما
 مطابق لسهمه اي ليس يتبين هذا القول بحدس سره على انه اراد به كونه
 الحكم عارضاً ما يشق على لفظ الحكم وتعاريفه ويمكن ان يكون في كونه قولاً
 ونقطة على الاطلاق ويكفي وجهه بغير اعتبار من اعتبار العارضة
 تنظم السهم بكونه مستقلاً في نفسه متعلق بالوجود لا بالماهية وقد سبق انه
 يدل على الحقيقة فلهذا هو العلم اليقيني ولكن ليس بغير ما يشق اهـ فنسج
 المقام لم المعتبر في الحكم اليقيني كونه ما يدل على كمال الجود وصفا او لولم يكن
 وصفاً لم يكن اليقيني ما كان عيناً كما سبق في الملوك اليقينية فان عاد اليقينية
 الاتفاق في كماله كمال المراد به الدلالة الوضعية للاتفاق في اليقينية المراد
 بالدلالة الدالة عليه من حيث الاستدلال والعارضات الخارجية الدالة على الاتفاق
 مطابقاً لقول المذكور بحيث يبين من الاستدلال اليقيني معتقده معطوياً
 والادلة الوضعية غير متعلقة بالامر انما يدل لولم يخالف الجوارح والادلة
 الوضعية فلهذا كانت كمالاً في جميع هذه المقامات كمالاً في عدم مخالفة افعال
 الجوارح لان كمالها ان كمالها في جميع هذه المقامات كمالاً في عدم مخالفة افعال
 اذ عند مخالفة الجوارح يثبت الدلالة على الاتفاق كما كان يثبت الدلالة
 على الاتفاق وذلك لان الدلالة الوضعية لا تختلف من العالم بالوضع

افعال

افعال الجوارح عند التقدير بصدق متفق من الزمان اراد به الدلالة على
 الاتفاق الدالة الوضعية من اليقينية انما لا يثبت في صورة مخالفة افعال الجوارح
 على ما عرفت ولما اراد الدلالة الوضعية بصدق الاتفاق فاما الدلالة الدالة
 او لا يقع الجواب به وجه الاتفاق المراد به الدلالة مستقلاً ما ثبت من حيث
 الاستدلال اليقيني ولا يثبت ان يكون غالباً فليس في سبيلهم تحقيق الاعتقاد
 في صورة مخالفة افعال الجوارح بل هي ثابتة بكونها بالمعنى ما سبق اعتباره
 التي لخص في لفظ الاعتقاد والافعال التي اعلم من ان يدل على واحد منها لفظ
 او لا فانه مستقلاً رافضاً افعال الجوارح في نفسه فلهذا لفظ الاعتقاد على الاتفاق
 امر غير معلوم ما سبق بكونه في الواقع اليقيني كمالاً في عدم مخالفة افعال
 من ذلك كونه في اللفظ والعلانية واما ما يدل على الحقيقة في اللفظ
 في لفظ الجوارح في الواقع كمالاً في عدم مخالفة افعال الجوارح في الواقع
 وليس الحكم في هذا الزعم كونه مستقلاً بغير مخالفة افعال الجوارح في الواقع
 ليس في كماله كمالاً في عدم مخالفة افعال الجوارح في الواقع بل ما كان كمالاً في عدم مخالفة افعال
 اليقينية مستقلاً مطابقاً للاتفاق اذ لا يفي في الحقيقة كمالاً في عدم مخالفة افعال
 واما انما اصح ما ينسب في هذا الزعم انما هو تحقيق مطابقاً للاتفاق الدالة
 عليه فهو اراد به في جميع هذه المقامات كمالاً في عدم مخالفة افعال الجوارح
 ومما يثبت في هذا المقام كمالاً في عدم مخالفة افعال الجوارح في الواقع
 فلهذا الدلالة ان اراد كمالاً في عدم مخالفة افعال الجوارح في الواقع
 وان اراد به الاستدلال فالحكم كمالاً في عدم مخالفة افعال الجوارح في الواقع

اذ اجزاء هو العرف يمكن ان يقال ليس المقصود تبيين ما ذكره كسر بحث بفتح
المستخرج بل ارام ما يوزن وضع ما اردوه الباعث من الاستدلال بكون ما اردوه السليق
استدلالا مستقرا غير انهم لم يثبتوا الباعث من الاستدلال المتأخر ان لا يتراخ
يكون اذ اقربا بطريق المنع لم يثبت الا بان يحكي كلامهم في الترتيل والاعتماد
الترتيل والاستظهار كما سيجي في المحرر ولعمري ان هذه المتأخرات هي
بغير شك من شأنها ان تفتت في كلام المتقدم على يد المنطق الفعلي اما ما صرفت
منه الى على الاول فانه العرف ما يعيد في علم القول لصدق انه المتأخر
الاخر كما يتحقق في كلامهم في بحث الحكمة وكلامهم على ما يدل على انهم
وكل من قال ان قوله ما صدق به عليه والاعتماد على القول ما صدق عليه
استدلالا يمكن ان يكون غير المتأخر في كلامه راجعا الى الحصول والغير المتأخر
القول قلت لا يمكن صدق ذلك على الاول فانه قال ولم اراد ما صدق به عليه
لا يصح ذلك الاول فانه لا يلزم في صرح القول ولو كان كذا الا انه لا يصدق
القول الخاص كونه منتهى به وبما انه يمكن جعل القول ايضاً على المنتهى المصدق
والاعتماد على الثاني فانه ذكر في وجه العبادات ان المراد ان هذا الثاني هو
منه فلا يمكن صدق على الصالح عليه وذكر في التوجه الاخر انه يمكن ان يكون
المراد به الاخر او يكون المستند ان لا يثبت في كون الاول فردا من متضمن
جزءه ولا يتحقق ان لا يمكن ان يقع القول انه متضمن العرف وهو يصدق توجه
كلامه على الاول ايتم فليت على هذا الوجه فانه من الغواصين في الحقائق
لن يكون جزء لبعض الاشارة بشرط لا ياتي اء اقول ان كنت تريد الاشارة

تجسس

كلاهما من ذلك لا يمكن ان يكون من شرط بل لا اذ يشترط في قوله كذا
جميع الاخر اذ به ان جزئية المقصود او جزئية افراد متضمن اولئك المتضمن
لا يتبين في جزئية المقصود الصالح على كذا كذا في المثال على الثاني ثم لا يمكن
محمدا ان كان له ما خلق الله لا يجد بينه وبينك ما يدل عليه القول
الدال على التظيم ويكون لغرضه ان ما خلق الله لا ينفك ما ينفك
الله في ان القول الحق الدال على التظيم ويكون جزء من التظيم
عليه لانه ما ذكرناه هو المسألة كسب الخلق وهو اسم من الجزئية وهو ما يدل
ما ذكرناه وانما يتبين كون المقصود الاستدلال على الجزئية والكونان في المقصود
لغرضه كونه جزئيا في الزيل والفرع اوردوه الباعث في الجزئية لم يتوجه اذ
يتناول كلامهم في المنع في مقابلة المنع في قوله في انه لا يصدق الاستدلال على
الجزئية فيقدم على ان بعض ما ذكرنا في جواب الاول والقول بان لا يمكن ان
الاول بعد المنع في الثاني بعد المنع الاستدلال لمتضمن ان جزئية
ما ذكرناه من حديث الاخرس واردة على هذا الجواب ايضاً في حرف
الطريق ما خلق الله ما ذكرناه في الحاصل المعنى في وجه عبادته كسره كماله الواو
لغرضه من غير ان يكون حرف المظن مع الاطلاق ان يكون المعطوف على حرف الظن
التي مجموع العرف والاطلاق مع ان المثال هو العرف ليس الاطلاق
مجموع العرف والاخر من التظيم على شق من متضمنه الاطلاق في قوله لغير
المعنى رشا لا يعرف على ما خلق الله كذا كذا جزء منه ولكن جمل المعطوف على الكلام
يفتح ان لا يكون ان يكون صرحا اليها مع ما يكون مثلاً لا يعرف على ما خلق الله

وهذا الحكم على السبعة الى وجهها كالموارد الى السبعة التي لم يوصف بغيرها
 ولا صدق فيه بل كان الزاوي من الاضباب غير مخطاه وفي بعض نسخ
 ينسب الى الاحتجاب عن مخطاه وهو لا يظهر احتمال الا لاثبات في امتثال الاداء
 خارج الماني احتمال التولد في ذات ران ترك بعض الافعال الواجب على احتمال
 بافعال اخرى الذي لا يتكامل في نوعه على احتمال الا لا يمكن اعتبار التقلب
 وفيه تخلف كذا الاحتجاب ان احتمال الا لا في الاعصاب اطلق على عدم استعمالها
 في الماني كما اطلق على الامكان في غير ما يستحق على عدم في الغناء باقيتين
 كمن بعض المشاهير كجانب في احتمال الا لا كمنى الكليات نفس ووجهها
 لا يمكن الكثرة ما عرفت لا من غير الوجود الاول بالنظر في ما عرفت
 لغير اعتبارها ان في هذا الوجه مذهب في المعتبر من هذا الكس جمل كل وجه
 جدي واما كمن لم يعتبر الوجه الثاني من الوجه الثالث في وجهه وفيه لا يفتي
 من التسف لا يفتي كمن العشرة في يوم اخر وهو الاول بالنظر في العدة الا
 وهو صرف المبدى مع ما انتم الله والفتا بالنظر في العدة المعتبر وهو صرف على
 لا جود وجه العدة الاول لا يستلزم ضرورة في الله نعم لجواز لغير وجه العدة جميع ما
 انتم الله عليهم في الطاعة محققا وبتلك افتري الوجه لا لا افضل لا يستلزم العدة
 الاول في حده مع قطع الطعن في ذلك المنع مشكوكا كون تعريف الكثرة اخص
 من تعريف كمال المعروف في الجملة لا يمكن في الواقع الاما انتم الله
 الا كذا في الوجه الاول بالموكب المقوم بعد على هذا يمكن العموم من جهة
 اليك ايضا فليس الراجح في نظر لان العبد من ماله او التفتت له اقل حال

الجواب ان ما ذكرت من عدم الاكتفاء ثم كان الا في السبعة لا يخرج عن
 افعال الموارد الستة ولا يخرج منها لئلا يكون المقسم ما يقع في جميع العبد
 او الستة في واحد هو جميع الاثنين او الستة ولا يخرج فيه لان التقسيم المذكور لا يقع
 اخذ فقط في عبارة الجواب على ما ذكرناه واما بعض هذا الجواب لكان التقسيم
 التحقق والعبادة من البين لغير خارج التقييم لاي وجه بل هو كجانب الصدق
 قطعي وهذا اورد عليه لغير الاقسام الاربع الاخر لا يصدق في غير شئ من الستة
 المذكورة كمن عرفت في العبارة واعز الكس في حال في الستة من ماله
 الستة لا يخرج في الصدق على من ماله صدق على الاثنين والستة كمن عرفت
 مما عرفت فيقول ثم انه لو سلم في قوله ولو صدق عليه انه يخرجها على عتبا اليك
 لا يصير المحذور في قوله لا يخرجها من واحد من الاثنين والستة والغير في قوله
 يخرجها على افعال الموارد اذ لا يقع ارجاع العبد الا في كل من سوره بالصدق
 الجوهري على هذا ينبغي لغيرهم هذا المقسم ولا يفتي على ما سبق في بعض الاقسام و
 كذا الجواب لغيره انما هو لغيره من انهم اهل على عدم العقر بين الوصل
 الواقع المعبر في التوفيق في اعترفت في التقسيم فها راز كس في جعل التعريف
 في الاقسام الستة مع هذا الوصل بوجه الستة من التسوية لم يجعلها
 من صدق على المقسم في وجه الواقع المعبر في التقسيم ايضا لا يمنع من صدق
 المقسم على الستة لعدم الفرق بين الوصل في صدر المركب الاثنين والستة
 فيرسل في الاكتفاء عند تحقق الفرق بينهما يفتي القوم اذ لا يتم من كون الوصل
 المعبر في التوفيق غير طر كوك الواقع المعبر في التقسيم غير ما ذكره الجواب كره

شتمش الله وتقول ولا يقدر عليهم المفسر بغير ما لم يفسر من كلام المفسر والتقول
 المتشتم على المفسر غير لفظ المفسر حيث وضع المفسر القام في مقام العمل
 في تعريف الفاعل وما يقدر به في محله من شيء هو انه يطابق على القول و
 اذا طابق الواقع ووجه الشبهة في ذلك المراء بالمطابقة المفسر للمفسر كما
 يجب ان يقول اذا طابق الواقع فلا عدل على من يفسر المفسر في مقام العمل
 بغير المفسر المفسر للفاعل في الوجه الثاني الذي ذكره لفظ لا تقدر الفاعل في
 المطابقة المفسر بغيره ان يكون اولئك المطابقة المفسر بغيره ان يكون
 المطابقة المفسر بغيره لا مطابقة الفاعل اصلا فتدفع عن كون تقديره اولى و
 المراد بالاستبعاد ان يطابق الواقع للقول والعقد واعتبار المطابقة القول
 والعقد الواقع اكثرى بالتقدم في كون الاستبعاد في المطابقة فتدفع عن كون
 المطابقة المفسر بغيره في احوال المطابقة بغيره عن معناها الحقيقي في الجواب الاول او في
 ح وجب تقدم صلاح الواقع باعتبار كونه موهنا على بغيره بغيره عند طاعتها
 في تسمية المطابقة بغيره في حقا ولا يمكن من غير ما يراها كما يمكن تقدمه باعتبار كونه
 فاعلا لها وان كان المطابقة من غير ما يراها لا يمكن لم يفسر به او يمكن ان يكون
 افعلا المقصود به الجمع بالشيء ووجه اولى هو ان الشبهة بقوله هذا القول ليس
 جمع ما بيني وبين التوجه ان الشبهة في آية راعى الاستعمال اه المعصم لم يكن
 نفس راعى الاستعمال كما يوجهه في عبارة مفسره بل انما يكتفى به ان في عبارة كلفته
 راعى الاستعمال في عبارة المفسر ايا لم ان يراى في مفسره ما حذر مفسره الا
 ان كان في طريق الكتاب المفسر بغيره انما اقول هذا المفسر في كلامه مفسره من قبل

تقديم

تقديم الحكم الاخر لا من قبل تقديم الحكم بغيره لا المذكور في الطرفين
 انما يصدق على الجميع على كل واحد منها فلا وجه لما من ان لا يصدق على كل واحد
 من الكتاب تقديمه بغيره لفظ المذكور في احد طرفي الكتاب بل علم نظيره
 او الحكم بغيره لتقديمه على العلم الثاني من تقديمه على تقديم الحكم بغيره لا يجوز
 استحسانه في دفع قد عرفت الفاعل ان يكون ان يكون الفاعل مستقدا
 بنفسه او اقول ذلك لان الحكم راعى مقادير الكتاب بغيره بغيره بغيره
 النظر عن كونه موهنا لغيره الاستعمال وانما لم يفسر بغيره بغيره من الامرين
 ان كل واحد من المفسرين مفسره لا هو مفسر منها شرعا او عقلا او قد ثبت
 كل من الاتفاق الاعمال مدعا وذا في كل من الشرع والحكم ولا يفتقر
 الشئ منهما لشيء منهما ولو قد شرع او حكم تفصيل الحكم من الاعمال والاعمال
 والمراد بالحق والحق الشرع هو المفسر بل العلى بن ابي حمزة في موقفه على
 من قبل ان رج والعقل يستعمل بموقفه لعقله لم يكن لا يفتقر الشرع وكل
 منها من مطالب الحكم العلية فها هذا يكون الاتفاق مستقلا بغيره والحق كما
 عند الحكم والمقال ان حسن الاتفاق لم يفسر حسن الاعمال لم يفسر النقص الحكم
 فغيره لزم المفسر على الاعمال في الشرع المفسر في من الشرع والمفسر
 البتة لا يفسر الحكم والصحيح في ذلك المفسر من دلت على الشرع بغيره في
 الحكم والنقص في الاعمال يرجع على المفسر والعلم فلو كان بغيره لا لا يفسر
 بالمفسر الاستعمال الحكم والنقص كان قد لم يفسر بغيره منها جميع بين من المفسر
 وان لم يفسر بغيره عموم الحكم انما ايقن قد وقع في الشرع الوجه الوجه في بعض الملمات

وكانت على المرفق والبنم الحرف
هو ما يتوقف على المرفق
البنم الحرف

عن

[illegible]

فوقه
الحمد لله
الحمد لله
الحمد لله

برو عيسى بن ابي بصير
عليه السلام ولا يحصل له وجه مقول بتأنيده في المبدأية لا يتجنى عن التوضيح لرضه
بأنه قد وقع السؤال في جواب ما لا نؤمنه الاضافة اليه وانما في الفعل على ما
الربط على ما اعترف انه العائنه حصوله والوجود فكيف يتوقف الاحتجاج على ما
له الحق ولا يخفى ما فيه من الوهن انه يمكن ان يفتي انه سحر في او لا يكون انما
كما هو وعلايق ذلك كالحجوات في العلم يمكن ان يفتي في جميع القسم او في بعضه
الكل كما هو المعروف في فتره مشركون حالها حالنا حتى في الكسب لم يعمروا
كأن العبد يفتي في كل حال معتد به ايقن فيكون في كل موطن من مملكه من مملكتي
لا الاضرب في ذلك لوجه كلامه في الكسب كذا في جميع العبد يفتي في ذلك وجه
الابراء المذكور وهو العطف والكتب في القدر الذي في قوله لا يتوجه عليه ما اوردته
ثانيا بعد الكلام على انهم لم يفتي في الابراء لكن يتوجه ما اوردته في التوسيع في الدخائل
التي في بعض منقذ بالتمسك اخر وقت الغنى بين المعدن طاهر كمنه الا ان على
مصرحها ظاهر الا انه في رجاؤه من جهة الكتب والتغلب في الف وهو ما كان وكذا
سيرة بعض من الفطاريه انه اقول هذه البعائ صريحه في ان المراد بالعلمي
المستغنى وهو من الشافعي وكذا ابلغ الله بينه قوله في هذه الفقرات بعد
فخره في ان العقل المستغنى هو نفس الشافعي هذه اتممتها بقضية المقام فمن ان اورد
المستغنى في العقل المستغنى وهو الشافعي المستغنى وقره بعد اقره مستغنى
في العقل لا بعد كيف يمكن استعداده مع وجوب تقدم الاستعداد على ما هو
استعداده في غير هذه الفقرات المستغنى بين الشافعي قبل الاضرائه في البيت من

من حصول القوة النظرية قولهم في دار القرار لا يأتي دار القرار ليس بالقوة
النظرية فذا عايننا لخاصة المستند سقطت مع لم فيه ما سبق وذلك المكلف
بان المراد انه على هذا المقيس لم يتحقق العقل المستند ولا لهذا المقيس
تقديره في القوة النظرية لعدم الثبات في مثل هذا الاستدلال
التي قد صدق في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
كلما ذكره في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
بما في الوجوه من حيث ما يتبادر الى الوجود العام في باب الوجود
من لم يلزم المية بالحققة في الشئ مع قطع النظر عن وجوبه في وجوبه
بان ما ذكره في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
ثم في باب الجواب بعد قوله في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
لما يتبادر الى الوجود من لم يلزم العقل البسيط في هذا الكتاب في هذا الكتاب
حقا وانما في باب الجواب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
ما يتبادر الى الوجود في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
بين لازم المية والعقل البسيط في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
مناقضة بين لازم وبين يكون من عطيا العقل ولكن ان يلقى انما لم
ذكر في لازم المية في لازم المية لم يتعارف في وسط الجواب في باب المية
فقد يقال في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
الوقت في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
بل لا يلزم لفظي في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب

عن لازم المية في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
لا يلزم الوجوه لم يتحقق في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
بما في المية في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
ان رجوعه الى المية في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
لما ذكره في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
في المية في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
ثم حاصل ما ذكره في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
الجواب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
مستتر في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
لو طعن من المية في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
زايد عليه في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
ويجوز على الاول في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
وما كان فيه في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
بحسب يوم في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
الملازم في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
المواد في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
يكون في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
كون الثالث في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب
فقد يصدق في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب في هذا الكتاب

يكون غير متغير في زمانه فيكون من المبدأ البنية المسماة بالروح او الروح
 النفس او الصورت حسب ما يوافق الموضع الذي يقدر فيه وراها جبريا ان يكون اما
 بحيث تقاوت بتاويها بحيث تقاوت وقوله في غير ذلك المنزح او قوله
 وذلك لوجوبه فيكون قوله او قوله فكل اعاده للشرط بعد من العلم او قوله
 يستحق ان يفرض في المنزح صور آه مع انه الطراد متغير للنبته
 البطل اولي بها او لعل وجه الطراد لانه كما يكون الكيفية الاربع في المركبات
 كيمسح بها كيمسح من الرطوبة والبوسه كيمسح من الجوانج والبرودة او كيمسح
 في البطل ان يرمي كيمسح ان يرمي من هذه الجهة من وجه الباطن في احوالها
 المتباينة في العناصر مخرج كيمسح من كيمسح اولى فلهذا ان غاية ما في الباطن المسماة
 بها كيمسح كل منها في لغة كيمسح واما الارضية فاما ان الموجود في المركبات
 كيمسح اصله في العنصر انما في لغة كيمسح بهته وشبهه طبعا وكل ان الكيفية
 اما كيمسح من لغة الالاف فيكون كيمسح ان يكون من مراتب صنف الرطوبة مثلا
 واما اصل من لغة العنصرين من مراتب صنف الجوانج مثلا ومن السنين
 الرطوبة واما لا يصور ان يكون رطوبة وجوانج فيتم على الجمع فاولي
 ولزني بهته كيمسح من الرطوبة بين الاضداد مفاصلة الكلام لمنهته، اما
 ليست من كيمسح من الكيفيات مطلقا ولا ورا ان الكثرة فيقول الوصف بل
 هو ان من موصوف الكيفيات الغيرة والافعال كيمسح بها كيمسح كيمسح
 ذكر الشرح في بعض باب لم يوافق الخلق من قبول الغيظ الالهي لغيره لصحة
 المتفاد واما كيمسحها كيمسح الطبع فيكون في البعد من الاعتدال الاثر

الخ الاجسام البسيطة مما تركبت الكواكب رداوت في قبول الغيظ الالهي لك
 التركيب يقض من التقاوت حتى اذا تركبت في غاية الاعتدال او خارجة البعد عن
 استعدت ليقول بعض الكواكب كيمسح قوله في كيمسح ان يقض ان هذه الالاف
 اول ما ينال الاجسام العلوية ثم الالاف العلوية في ذاتها على كيمسحها الصفا واليقين
 وصولا ليعلم عن الصفا واحسن البعد واما اعتدالها في ذاتها وكيمسحها من الغيظ
 حرم على خوار كيمسح في ذاتها حتى يقض في قبول الغيظ في تلك الفترة واما الاجسام البسيطة
 التي في تلك الفترة في تلك الكواكب كيمسح من الصنوع متفاد في الصور كيمسح
 ذكر الغيظ في لغة كيمسح في ذلك الغيظ وهو الصور المتكلمة لذات الاجرام الارضية
 الطبعية كيمسح الطبعية كيمسح من كيمسح منها من المواليد صفا على منها في كيمسح
 التقاوت وجملة زيادة من الغيظ حتى ينزل المواليد في باب العالم الارض وهو الا
 فلهذا اصغر جواهر العالم الارض واعدلها والبعد عن التقاوت وجملة كيمسحها الاجرام
 العلوية يقض ذات الغيظ الالهي كيمسحها اثنى وهو كيمسح في ذات كيمسحها
 هو الصفا كيمسح كيمسح في الوصف التي كيمسح في عبارات المتأخرين في العلمين
 في المتوسط من كيمسح كيمسح والكتافة الطبيعية كيمسحها الاطراف من كيمسح
 كيمسح الكيمسح كيمسح والافعال كيمسح في كيمسح الالاف كيمسحها اصغر واطف
 من سائر الاجزاء وهو الموضع كيمسح في كيمسح الالاف كيمسحها في الاضداد في
 الرايين في كيمسح كيمسح الالاف كيمسحها في كيمسحها كيمسحها من سائر الاجزاء
 كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها
 وتكملة كيمسحها من كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها كيمسحها

في مقام يستند له على سبيل المثال المذكور من جهة التقابل في الجملة وذلك بغير
كون من جهة المعرفة على العلم والمعرفة على سبيل التقابل ولو اكتفى بالعبارة المطلقة
لازاد المثلث لا يطلق العلم على المكنة على الاصول والعقائد اية في ذلك المعرفة والحق
ان المثلث معانيها مع الما كونا متحد بين او متقابلين با حصيل المثلث كحاصلها لا لولا
معتها والارزاق الرباوة على المعرفة بغير ايداع لم المثلث العارفين على الصور باعتبار
منه في كونه من العلم بغير حصة لا سبيل الاطلاق عليه باعتبار المثلث الاضرب
المعينين الذين ذكرناهم في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب هذا لا لولا
ثم صار في او ايداع لم في عالم المثلث وما خلا في كونه المعرفة بغير ايداع المثلث
والمثلث كحاصلها على العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب هذا لا لولا
بعض اهل التحقيق والمعرفة في مرتبة التحقيق في علم المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
الاول من المعنيين الذين نقل عنهم في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
التي هي في غاية الصعوبة ومروية حقيقة كما سبق في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
في المثلث من المعنيين الذين ذكرناهم في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
كتب عليه وما قبل من ان بعض المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
البالغ في حد المثلث او كالمثلث هو المثلث من الذين نقل عنهم في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
ومما سبق حقيقة من جهة المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
العرف اية وجه غير واضح في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
لزم المثلث بغير انه لا لولا ان المعرفة بغير العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
العلم بغير المثلث لا ينفرد ان هذا من المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب

والمثلث بان كماله ان هذا المثلث لا يطلق عليه نعم لا بعد معناه ولا ينفرد ان كماله
الاضافي كالمثلث في وضع المثلث اية في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
نقل المثلث اية في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
عن التوهم والمثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
يكون المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
هذا من المعنيين عارفين بغير علم الغيب
ولهذا لا يوصف على صفة المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
العلم اية في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
يصير في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
في المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
على ذلك مستند في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
منه بعد اذن في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
لا يستبعد ما بين العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
لزم كون المثلث كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
المثقل نشأ لاطلاعات المعرفة بغير العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
التي هي في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
الدور في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
المثقل لزم ان لا يستبعد العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب
ما قبل في العلم كالمثلث عارفين بغير علم الغيب

هذا هو الوجه الثاني في كون الوجود لا يتوقف على الذات

الوجه الثاني في كون الوجود لا يتوقف على الذات هو المتحقق واما الوجود الثاني
فما قاله في كثرنا كقولنا ان الوجود لا يتوقف على الذات المتحقق في تلك الفقرة فغيره وان قيل ان
الوجود لا يتوقف على الذات المتحقق في تلك الفقرة فغيره وان قيل ان الوجود لا يتوقف على الذات المتحقق في تلك الفقرة فغيره
معلوم واما وجه الوجود الذي يكون كونه الوجود بالذات المتحقق في تلك الفقرة فغيره وان قيل ان الوجود لا يتوقف على الذات المتحقق في تلك الفقرة فغيره
في معنى الموضوع لا انه يتوقف ان يراو به المجرى والمط والمط عن وجوده على المط
لا يتوقف في ما به المط واما وجه استظهاره في البحث عن الوجود الذي هو
كلما كان صريح في ان الوجود في معنى الوجود الذي انشأت الوجود على ما في معنى الوجود
وانما هو مقصود بالعرض كونه مقصودا في ذلك الكلام على ذلك نظر الا انه في الكلام
في موقع السند في معنى الوجود لا يتوقف على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
على ذلك فبذلك ما يتحقق في معنى الوجود وهو كونه وما اودع من قوله لا يتوقف على البحث
تتبع في كلامه في هذا المقام الذي لا يتوقف في البحث في الواقع بالوجودات
فخصيصه باعتبار العرض كونه لا يتوقف على ذلك على معنى يتوجه اليه
يكون المقصود بالذات انما لا يتوقف على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
من قسم اما اقول المراد يكون الشئ بعدتنا واختارنا ان يكون من افعالنا
لاننا لا نرى له بعدتنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
لأن المقصود الثاني لا يتوقف على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
فان وجه الوجود لا يتوقف على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
والمراد يكون الشئ بعدتنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
وهو كونه الوجود والى وجه من حيث هو كونه في معنى الوجود كونه من افعالنا

على ما كان

ما لا يكون وجوده بعدتنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
المعقول ما هو على الادل كما الموضوع في البحث بالذات المتحقق في تلك الفقرة فغيره وان قيل ان
المراد هو المعقول بعدتنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
والمراد هو الموضوع بغيره في معنى الوجود كونه من افعالنا
في معنى الموضوع هو التميز بالموضوع على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
الايمان عن الوجود بالموضوع وارجعنا التميز بالمعقول على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
فان معنى التميز بالمعقول هو التميز بالمعقول على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
العين بالذات انما لا يتوقف على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
وصلا في معنى الوجود كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
بين في معنى الوجود كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
لاننا لا نرى له بعدتنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
بغيره في معنى الوجود كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
ان الوجود لا يتوقف على ما يقصد باننا هذا النوع من الوجود له وجه
على كونه في معنى الوجود كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
الشئ كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
بما ان معنى الوجود كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
بغيره في معنى الوجود كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا
استظهارا في معنى الوجود كونه من افعالنا واختارنا في معنى الوجود كونه من افعالنا

فمنه ان التوفيق المذكور مشروط بكون المتأثرين بالمتأثرين لوجود الكل في كل واحد
العقل يكون الامور العامة متحدة وعدم الفصل بين المتأثرين بالمتأثرين بالمتأثرين
مع انه في مقام التفصيل كما يشهد التفصيل في الفصل المتخصص مع كون المتأثرين
هو منفذ التفصيل في هذا غير متحقق الكفاية الكفاية وعز ذلك لم يتحقق الكلام هو انه
تقدير كون الامور العامة عبارة عن المشتقات يتوجه هذه النقطة وهو ان
الامور العامة انما هي ليست بموجودات حقيقة فذلك يكون البحث عن احوالها كما عن
احوال الاعيان فان منع عدم كون البحث عن احوالها كبحث عن احوال الاعيان
المراد منها بيان المصادقات ان كان لها انتم ان تفعل ذلك في الامور العامة
والمتأثرين في عبادته بغير حجة في قوله ذلك لوجوده انما يشهد معان السعة المذكورة
والا كما هو الجواب فيقول كون ذلك ملائمة ان يقع من المفضل بغير طلب
المراد وقوله هذا يقتضي ان يكون الامور العامة كجملتها من الاول ان يجعل كل
عن واحد في الموضوعين في قوله في المكنات في قوله في المكنات في قوله في الموضوعين
تفصيل في صحيح ان لو لم يكن الامور العامة عبارة عن الكليات الصادرة عن المكنات
لم يكن البحث عن الامور العامة كجملتها من موضوعات بحث المكنات كجملتها من موضوعات
وهو ان يكون يتوجه منع قول كل من في الموضوعين في العبادات الثانية فلهذا وجب
على الكل ان يتوجه التوجه في الموضوعين في العبادات من مملها موافقة على الموضوعين
فمن لم يكن الامور العامة صادرة عن المكنات لم يكن البحث عنها من مملها موافقة
كل من المكنات لا تنفع احوال الامور باعتبارها على المكنات لا تنفع احوالها
كجملتها من مملها او كجملتها من مملها لا تنفع احوالها لا تنفع احوالها

فمنه ان التوفيق المذكور مشروط بكون المتأثرين بالمتأثرين لوجود الكل في كل واحد
العقل يكون الامور العامة متحدة وعدم الفصل بين المتأثرين بالمتأثرين بالمتأثرين
مع انه في مقام التفصيل كما يشهد التفصيل في الفصل المتخصص مع كون المتأثرين
هو منفذ التفصيل في هذا غير متحقق الكفاية الكفاية وعز ذلك لم يتحقق الكلام هو انه
تقدير كون الامور العامة عبارة عن المشتقات يتوجه هذه النقطة وهو ان
الامور العامة انما هي ليست بموجودات حقيقة فذلك يكون البحث عن احوالها كما عن
احوال الاعيان فان منع عدم كون البحث عن احوالها كبحث عن احوال الاعيان
المراد منها بيان المصادقات ان كان لها انتم ان تفعل ذلك في الامور العامة
والمتأثرين في عبادته بغير حجة في قوله ذلك لوجوده انما يشهد معان السعة المذكورة
والا كما هو الجواب فيقول كون ذلك ملائمة ان يقع من المفضل بغير طلب
المراد وقوله هذا يقتضي ان يكون الامور العامة كجملتها من الاول ان يجعل كل
عن واحد في الموضوعين في قوله في المكنات في قوله في المكنات في قوله في الموضوعين
تفصيل في صحيح ان لو لم يكن الامور العامة عبارة عن الكليات الصادرة عن المكنات
لم يكن البحث عن الامور العامة كجملتها من موضوعات بحث المكنات كجملتها من موضوعات
وهو ان يكون يتوجه منع قول كل من في الموضوعين في العبادات الثانية فلهذا وجب
على الكل ان يتوجه التوجه في الموضوعين في العبادات من مملها موافقة على الموضوعين
فمن لم يكن الامور العامة صادرة عن المكنات لم يكن البحث عنها من مملها موافقة
كل من المكنات لا تنفع احوال الامور باعتبارها على المكنات لا تنفع احوالها
كجملتها من مملها او كجملتها من مملها لا تنفع احوالها لا تنفع احوالها

[illegible][illegible]

الحق تعالیٰ در اولیای ما علیهم السلام واذ قد توفیت بیاکابر آمل
اقول المراد به توفیت بیا

انسان را که در دنیا

ای که در دنیا

باب اول در کیفیت آدمی اگر موی سر او بلند
و همچنین گرم بزرگ کند و بر سر مار کند و بنده سو دارد و اگر موی سر او
بلند باشد و خاکسترش بکباب تر کند و بر سر زنی نهد که دشوار
زاید در ساعت فارغ شود و اگر سرش خشک و دو کند و خط میخیزد
و اگر همچنان بزرگ تر کند و بر زخم مسک و بویانه بنهند سو دارد
و اگر ریم کوشش آدمی در شراب کسب دهند بهوشش شود و اگر زنی
در کند دانه آن مرده بر آن کبر بهتر شود و اگر استخوان مرده کوشش
بیا میند و در دشت اند اگر خون آدمی بپایند و تمییز کنند به آرد حلیه
و در و احست بنهند سو دارد و در کس که دانه کی کبریت نزد با
دو درم شک خن مجنون کند و با خود دارد و با کرم می گویند
دو ستاروی شود اگر سنی مردم در پس و بهیق مانده سو دارد
چاپس حکیم گوید که اگر زهره آدمی خشک که ده در چشم کشند سفیدی
بر و اگر بول آدمی در خورد و دیوانه دهند بهتر شود اگر حدش آدمی
در نمک بپایند و چشم هم با کشند سفیدی ببرد و اگر کرم
خشم در سیر خشک کشند و بپایند و چشم کشند سفیدی ببرد
نوع دوم در صفت زنان اگر شیر زنان و بر زه بپایند و چشم

گشته سفیدی بر دوا کرد و گوش چکانند در دشتان و اگر شیر زنان
 با بکین بیایند و با کوهک دهند سنگ از سانه پاک کنند اگر کسی
 زن بکین ترکتند و بر کوزه مار و کرم و مسک و دیوانه بندند بشود
 و اگر در کوفتن بنهند یا در جایی که او بزند هیچ موده اند از کوفتن
 اگر خواهند که فرزند در شکم مادر باشد یا تر شیر زن در آن باشد
 اگر در پسر آب آید فرزند زیننه باشد و اگر در شیب آب فروزند
 ماده باشد نوع سبب در صفت کودکان اگر کینه کودک بچوت
 بنهند بهتر شود و اگر کینه کودک بچشم کسی مالند آب آوردن باز دارد
یاف کودک چون بیفتد خداوند کولنج را سود دارد باب
 دوم در مضایع بنایم و صباغ و آن سی و سه نام است شیر و لبن
 و فیصل و خرک و خرپس و گشن و دیوز و اسب و اسپر و فوف و گشن
 و کورف و کا و کوساله و کا و کوهی و کوسفند و کوسفند کوهی و کوهی
 و مسک و روباه و شغال و کرک و غار بشت و دوش و توسوع و سمند و
 و خفاش و راسوع و صفت شیر اما شیر گویند که بیزاید و کوهی
 گویند و همه عمر یکبار زاید و هم بود که موه خور و گشن از جوی و تری که باشد
 و یک شیر عالی است و بخرد باشد و اگر کسی در راه پیش آید و انگیزش
 زنهار خور از وی بسلامت بگذرد و مسک بکند و بوی زربند و گویند شیر

سایه باریک

شیر

گشت

گشت با بکین گشتن جوی بزیاید و بکشد و او در میان دروان سرفراز بود
 و در او خاست بسیار است اگر بپیش شیر در ناسور بنهند شود گشت
 و اگر بر جاحت سوخته بنهند سود دارد و اگر پیش شیر اندام مالند
 دام تر دیکه او نشود اگر زهره شیر در جفت گشته بکند در جفت باشد
 اگر زهره او با زهره کرک کسی بخورد و اگر بچشم خلق بخورد شیرین
 باشد که دیده شیر بخورد و در همه دو و دام از وی بگریزند گویند
 در زیر ابروی شیر پیوسته باشد اگر آن پیوسته و بار و غش کرک
 بیایند و بخورد و از ندهم کس محبوب وی کرد و اگر دندان شیر
 کسی بخورد و سود دارد و اگر کوهی شیر در زیر کس که او را بشت
 و دو گشت سود دارد و اگر در خانه بنهند بشت در آن خانه نرو و اگر
 پیرت شیر و دو گشت در جایگاه کشتغال و روباه باشد بگریزند و اگر
 مغوشه بکیند و در دروغی زیننه دهند و اندر گوش گشته نهند شود
 شود و اگر خون شیر خشک ده در اندام مالند سفید و پاک شود صفت
فیصل به غیر از هندوستان جایی دیگر نباشد و اینها که در اطراف عالم
 برنده از آنجا برند و دام وی را قلاب زنند تا پست شود و وطن وی را
 بیا و گشت نیاید و گویند چون فیصل زنند بود صد دینار از او بگریزند

فیصل

صد دنیا را در زبانی استخوان او قیمت دارد و یک دندان دارد که صد
باشد و در آن خاصیت بسیار است جالبینوس گوید هر که پیدایش پنجه در
هر روز پنج درم بخورد و به غایت فریب شود اگر زهره فیصل خشک کرده باشد
و در چشم کشد سفیدی که بر آید اگر آج در گردن گاه او زنده می شود و در چهره
نزدیک او نشود اگر سر کین فیصل در اندام ما کند جانور کشته بگزید
پنک **پنک** عظیم و با بکتر باشد چنانکه اگر جانور با لای خود پند
قصه کند که وی را هلاک سازد و همچنین اگر آدم ترک برهنه پند بر سر و بگریزد
و اگر استخوان خرما با برک پند در گوشت کشد و بخورد و پنک هندو یا در دهن
نیز میخیزد است اگر کسی گوشت کف بخورد و فریب شود و دلیق و با قوت میزد
اگر گوشت **پنک** باز می توان پند و در ریشها نهند و در آگوست
پنک گرم کند و بر میان بند و با هر که جگ کند طوفان بد و اگر ناف **پنک**
با خود دارد و سبب او با **پنک** کشد چشم بد در کار نکند زهره **پنک**
زهره است اما اگر آب غوره بر باقی نهند سود دارد و مغز **پنک** چون
کند شود هر که بوی او بشنود هلاک شود گویند **پنک** را دو مغز است
از آن دو یکی زهر قاتل است آن یکی دیگر چون با عطر آمیزند که بوی آن
بشنود مبتلای وی شود و مطیع او گردد و این دو مغز را جان تو را نهند

پنک

که مرد را

که مرد را بپزند آنرا که کس بر آن نشیند زهر است و آن دیگری نه
اگر مردی **پنک** در خانه دو کند مرشش که بوی آن بشنود و در آن
خانه جمع نشود و دندان **پنک** با دندان موشن خرد کنند و بپزند
کر و در صفت **کرک** و وی مکار باشد و عظیم بوی بشنود و در سر
آن برود اگر ده فرسنگ باشد و از مردم برهنه بترسد اگر زن
بگیرد **کرک** بکشد آتش نشود و از مورچه عجب ترسد اگر آتش
پای بر استخوان **کرک** نهند لنگ کرد و اگر استخوان **کرک** در گردن
بزیاید و زنده که پیشوایی کلام باشد **کرک** بر آن کلام زیان نکند
اگر دندان **کرک** در گردن گوشت بپزند نه مکر با و جوع نباشد
اگر دندان **کرک** با دندان گوشت بپزند بی درد بر آید اگر دندان
کرک در پوست شیر کسیرند و در گردن آید کشتن آن است
از همه سبب آن کرد و بر در چشم است **کرک** با خود دارد
از هیچ کس ترسد و اگر در گردن گوشت بپزند زنده بشت ترسد
اگر دیده **کرک** با آب غوره بپزند و در چشم کشند سفیدی
چشم ببرد و اگر کسی گوشت **کرک** بخورد و بسیار دانه شود
اگر پوست **کرک** که سازد و بر میان بندد و لیس شود و قاصد شب
اگر خون **کرک** بخورد و کسی دهن وی را کرد و اگر استخوان **کرک** در میان کاه

کرک

نشدند و یا از گردن کوسند پیش رو کله آویزند کرک از آن نوا می کرد
اگر سر کرک در دست و پای مالند سر ما باز دارد اگر سر کرک
دست مالند و دست بر آن زن خفته بماند و گویدم از حال فلان
خبر ده آن زن در سخن آید و بگوید اگر سر کین کرک بخور و کسی که تو نداده
بدهند سو دارد و اگر کین کرک به انگلیس و روعش بیاید
و یک کف بخور و خداوند تو را بدهد سو دارد و به شود اگر عقیب
کرک تر و کشته و گاه جماعت قدری از آن به آب و بهن نکند
و بر ذکر مالده که جماعت کند از دشمنی که در عقیب کرک نشام
زن کرده کشته تا آن بسته باشد هیچ در اوقات نشود تا ویر کشند
اگر شمش کرک بگیرد و در سایه خاک کند و بید و بخور و کسی و هر اورد
دل لرزه باشد بهتر شود اگر زهره کرک خاک کشته و با کین بکشد و بر جاست
نشد به سو و اگر زهره کرک بر عقیب مالند و با زن دخول کنند زن با
کیر و اگر فایده کرک بشکافند و در آرد و جو و یک در و کشته مرگ اورد و به
بود یک شغال از آن بخور و شفا یابد اگر دم کرک در در می در زمین
پنهان کند کرک به آن ده نرود و صفت خوک خوک بخور
زورند بود و مصاف او سخت بود و در گاه بهیجا تا سهم خود چنگ کنند
خود بخوریدن نیز بسیار بود و در جنگ کردن دندان بسیار بر می نمود

مک

اما در وضعیت بسیار بود و یکی آنست خوک را بر کشته و در جاست
نمودند کین سبب آنست که گوش کوه است و زخم
بفایت سهم کین باشد و بچه بسیار کند اگر جگر کرک با عسل
بپزند و کسی از آن بخور و در امر کربل بخور و آن بول کف کین
کرده باشد اگر خداوند صرع با خود دارد و منفعت یابد صفت
خرس خرس جابری سهم کین باشد و در شب قوی تر باشد
و بیک آدمی آید و در پاریست مثل آدمی و سنگهای مقدار
ده من بر کیرد و بپزند از و زرد آموزد و در و در و در و در
پیشتر بود قوت در کشیدن دست و پای خویش باشد و از
آتش ترسان بود و چون بر اندام او اندک جاست باشد
بدان آدمی خار و که جراحت بزرگ می شود و خشتین را
هلاک میکند و در وضعیت یاست کله خرس که بخور
فریب شود پرست آن خداوند ما سورا سو دارد و در چشم
خرس بر لست می کند و بنده و بر بازوی خداوند تب نشود
سو دارد و صفت کشتار کشتار جابریست و اما
و کین و نا بیدی که بخواه اسیر کشته و او را صفت بسیار است و اگر
کس اندامی از اندامهای او یا از پرست او با خود دارد و بهر جا که رود

عز

کشتار

او را عزیز دارند اگر دندان کشد و یک شاخ سوس او در آن شب
 که در دندان میکند بیاویند سوس دارد و اگر از آن نیم دانه
 بخورد و زنی و چند شوره از او برود اگر کسی را چشم در و کند نه
 کشتار در آن کشد و رویش نه و اگر در اندام مالند زدن ببرد
 اگر سر کلین کشد و کسی کشد که او را پس دارد و سوس دارد و اگر
 کسی در دست دارد و از سر بیاویند به شود و اگر سر کشد و در زیر
 استخوان در خانه کشند هر چهار پای که او را در و شکم باشد چنان
 از بالای آن بگذراند به شود و اگر دست کشد و در شکم کشد مالند
 و او را در شکم باشد به شود اگر کسی روغن کشد بخورد شکم نهد
 اگر پیله کشد از اند و روغن کشد بکشد بمالد و در مفاصل و باد
 را ببرد و اگر کسی گوشت کشد را بخورد و فریب شود و اگر موس در کون
 کشد بکشد و بسوزاند و در روغن زیت اندازند و در کون
 محنت یا مایون مالند و کوه و در آن علت از وی ببرد
 کشد را اگر کسی بخورد و در پیش شکم عزیز کرد و اگر دم خر گوش
 و هک کشد بسوزاند و فرود کشد زنی که آب پتن نشود یا حایض
 پنی وی کند فایده دهد و در صفت یوز یوز جانور سیاه
 و بدوش خاک که اگر زدن حایض را کرده باشد بعد از مدتی چون

بدانجا

بد آنجا رسد باز شناسد و یوز در میان و دان جان است که است
 در میان جاییم زیرا که یوز مادرش شیر است و در میان یک
 و پدرش را که دانه فرما فرود کشد و بر گوشت پاشند و بخورد
 یوز و به بند ببرد و اگر کسی گوشت یوز خورد و لثوه را برید و قلع
 بکشد و اگر کسی خون یوز بگیرد و بیه خشک کند و با شکم بپزد
 و بخورد کسی و هر که طعام نکند را ند به شود و اگر کسی دندان او
 باخورد و او را و همه دندان بکشد نه و اگر زنی بول یوز یا پیله
 باخورد و او را و نه دندان بکشد نه و اگر مغز یوز بخورد و کسی دهانه
 شود و صفت اسب اسب چهار پای بود بکشد و کش
 و بخورد تمام و خرم و قوی و توانا چنانکه اگر روز
 مصاف از مرد و صلاح و آلت و غیره مقدار
 چهار صد من بشد بد بر و دو غم ندارد پس
 جان توان دانست که از وی پرز و رتر
 نیست اگر کسی پسر کشد بد لجام بود پیاخ
 عنصر در دندان او مالند نرم و خاموش
 شود و در یک گردانیدن حیلست

بسیار است اگر اسپنجی امید از رنگ
 رنگ بگرداند پست بند پاره آب
 و بر او ریزند تا موسی از روی بروی موسی
 دیگر پاره و از رنگ دیگر اگر خواهند که
 آب سپیه را سفید گردانند بستانند
 ایشان و آنرا رنگ بچوبند بیا رنگ خرنبره و
 آنرا بپایند تا آب حیاتی شود و قلیا در کوزه بماند و در او مالند
 تا سفید شود و اگر خواهر که آب سفید را سیاه کنند بستانند مردار
 سنگ و مار و آهک و زراک و خاک و کل خور و بیاید کوفت و هم
 بر آب گرم ترکند و در ستور انداید سیاه کرد و اما در سیاه
 بسیار است کشت آب گرم بود و کوزه ترکند و معده قوی کند
 و اگر کسی بخورد با پاراشکند قوت بفرزاید زبان آب گرم بخورد
 زبانش نکوشد و مغز سر آب بار و غن یا سیم یا هم کشند
 بهر جا که بماند موسی بگرداند اگر کسی خور آب بخورد و نادان شود
 شیر آب ترش شده بخورد و روی را سنج کند و نشاط آرد و اگر زن
 شیر اسید یا پیچو و کیم و فوجش نکند و اگر کسی شیر آب

با عسل بخورد و بجماع نوز شود اگر شیر آب یا شکر یا میزند
 و کرم و صمغ سوزن زن برود و در کوزه آب تن نشود و اگر سر آب
 بر و نبل بندند یا بر ریش کجاست باشد نرم کرد و انداختند
 کنند اگر سر کین آب بفتانند تا زکی و آب آن در کوش کرد
 چکانند گری بر و اگر سر کین آب بر جرات نهند سود دارد
 اگر در زیر زن دو و کتبه کج زود از و جدا شود اگر زنده باشد اگر
 مرده اگر سم آب در جایی دو و کتبه کس بگریزد و اگر سم آب
 بسوزانند و خاک ترش بار و غن یا سیم یا میزند و زن قدری
 از آن در پیشم کنند بخورد و بر دار و کج از و جدا شود پدیدد
 اگر سم آب با کوه و فارسی بر آتش نهند هر موش که بوی آن
 بشنود بگریزد اگر خون آب گرم بگریزد و پای در او نهند کند
 پای برود و پا خوش بوی کرد و صفت است
 استر جاربامیست در میان بنایم چون یوز و در میان نوزان
 و دوان جو رکش باشد و پیدار است تا بدان حد که اگر قوی
 برای کشته باشد و بعد از ده سال بدان راه بگذرد اگر آن
 را کم شده باشد و شب بود راه کم کنند و پیدانند و بغایت لجوج بود

اما خاصیت او بسیار است اگر کسی مغز او با روغن یاسمین گرم کند
بهر جا که مالند موی بر آرد اگر دل ستر بخورد زنی دهند سرگزینا کرد
اگر سم استر بسوزانند و خاک پسترش بر روغن زیتون محکم کنند هر جا که
که طلا کنند در همان هفت موی بر آرد و دریم گوش استرا اگر گرفت
زن مالند هر که آبستن نشود و در میان شراب بخورد
کسی دهند مست کرد و صفت خز خزان در آن است
برنج کوش و در طبع او شوخی است که در هیچ جانور نیست اگر کباب
بر این رفته هرگز نکند و خاصیت او بسیار است و در کتاب
تاریخ آورده اند که هر که شش خاک آن موضع که خود در غلطیده
و در زیر فانی که مان در دهنی پیرند نهند که از آن نان خور و خندان
بخندد که سبب کرد و دکنسته اند و ضد وقت در کردن اخیره
پدید آید چون کسی جاکوست اگر از شکاف دم اسپره تیر و پیرون
آورد نرم باشد و بر مارگزیده نیک بندد و یا زهری محتر بود که
آن مهره را با خرد و در جشم مردمان عزیز باشد و قیمت بسیار
و هر که بکشد سبب در دنبال فراویز و با یک نکت و اگر در گوش
بر روغن جرب کشد همان فعل کند اگر کسی را علت در آغشته بدیده

بند

و با هیچ کس نکند و در گوش فرسند ساکن شود و در او خاصیت بسیار است
اگر سر در خانه و فن کنند که در آن خانه باشد خوب نکند
اگر کسی را صبح باشد در پوست خرنش بندد شود اگر پوست خرد
خانه دو دکنه کند که از آن خانه بگریزند اگر سر کین حس
ترکیف زند سه قطره در بینی کسی بجانند که خون آید خون باز دارد
و اگر شیر گرم کرده خرسی خور و بعیر و علاج ندارد مگر که سر کین
آدمی خشک کرده دهند اگر زنی را در رحم ریش باشد پنبه
بشیر خرن کند و با خرد بر دارد و بشود و شیر خرن سرد
شده باشد باز بهر است جالینوس گوید هر که جگر خرد
سرد و درم یکد رم شیر کند و بخورد و دیوانه دهد بشود و مغز
سرفراگر بر در خانه مالند در آن خانه همیشه جنگ و آشوب
پیدا شود و اگر کسی بخورد و مفلوج کرد و دنا دان و اگر کسی را
مارگزیده باشد مغز خرد و مالند در دقشاند و نیم کوش
خرم که دکنی با شراب بخورد کسی هر هوشش کرد اگر خرن
خو بخورد کسی دهند دیرو خرن ریز کرد و اگر به خرن کند از ند و با
روغن یاسمین بیا میزند بهر اعضا که اندا نید ریش شود و نیم

بود اگر پیه خرگه جایس دو کتد مار از آن موضع بگریزد و اگر قصب
خر بسوزانند و بار دغن زیت بر صوی مالد در آن شود و کتد اند
خر با یک کتد یک ششت بدر آید و تیر کتد اند که صوی خور
هرگاه که پیه ماله خر رود و بر کتد و هر که با خود دارد در جاع کردن لذت
باشد و هر که زهره کلاغ سیاه در آن صوی بندد و هر دو را با خود دارد
در جماعت لذت باشد صفحت کور کور کور کور جانوری بود
بغایت رخا و رعنائی او تا حدی باشد که چون در هوا سوار می
شاید و در پیش او بگذرد و خود را را عرض کند و همه جانوران
چون آبتن شوند گشتن و بخورند مگر خرگه و خرس که چون آدمی
گردد و در کور خرافیت بسیار است گوشت کور خرافیت
بهره و اگر کسی بخورد با دپای سر و بشکند و قو لنج را سود دارد و در
سر را سود دارد و بشت را نیز سود دارد اگر کسی مغز سر را بخورد
دست و پاست گند اگر بر مار کزیده بندد سود دارد و شل سفر
است و در همه منفعت جان کند و اگر کسی مغز او با کرفس و انجبین
بیا میرد و بر آتش دود کند یا بجوشند و بخورد کسی دهند که بیمار
دی باشد نباشد تا بخورد و زود بپزد و اگر زهره او بگریزد و خشک گشتند
بشک طیزه بیایند و بر ناسور باشند چند بار شفا یابد پیه کور خرا

کوماخر

اگر بکشد

اگر بگریزد و بکشد از تندر با کل کوفی بیا میرند و مر شیب پینی و گوش بر آن
جرب کنند خشکی ببرد و اگر پیه کور بخورد کسی دهند که شیب در پسته بکشد
سود دارد اگر سر کین کور خرا ماله بگریزد و صوی اندایند در آن شود و اگر
خشک کرده بیایند و با زهره کا و ماله بیا میرند و بر صوی کتد صوی بکشد
صفحت کاو کا و بهایم است پر زور و پر خوار و بنای عالم بر است
و در او خاصیت بسیار است و در گوشت او ضرر نیز هست چنانکه
حکیم گوید گوشت کا و کران است و بد کوار و خشکی دارد و در شرا
مکر از خوردن گوشت جاره بود آنرا بر عفو آن و هر که بپزد و قافله فزاید
و قرفل و صدا ب در یک کتد پس بغایت شیرین گشتد و نایان رسانند
اگر خرن کا و بر جراحت که خرن باز نایستد در ساعت خون باز آید
سر کین کا و تازه و گرم در پش نی انگین که خرن از پنی باز نایستد
نهند باز آید و اگر زن دیر بار نند سر کین کا و پیشش دود کنند و
تاریخ شود اگر زن از حیض پاک نشود و سر کین کا و بخورد بر کار و پاک شود
هر که در دغایه کند زهره کا و بر او مالد بشود اگر زهره کا و در آب بنامی
در گوش بکشد بشود اگر زهره کا و خشک کرده زن بانو بدرد دارد و فرج
او تنگ شود اگر خرا بخواند کا و بار دغن خور بکشد از زهره است یا چنگ
شده مالد بصلح آید اگر کینه کا و نند و با غسل بیا میرند و در چشم گشتند

کاو

بهر دگر شاش کاو ماده زرد یا سیاه به اگر در جوی یا میز نه تمام شود
 و بر سر اندازند در دست نشاند صفی است کوسا اگر نه به کوسا
 در خانه ریزند یک یک بکیزد اگر مغز کوسا در روی کوهی که ریزند
 خاموشی زیر کشند و اگر مغز استخوان کوسا که بکشد از نه دروغ آن
 در پنبه مانند خواب بیاورد و صفت کاه کوهی یا بار غلیم
 دشمنی بود اگر یکی را بپزند و اگر صدر را یکی را صمدت نه در سر او را
 شخ بود و در صحرای بسیار بود و دروغ صفت بسیار است
 اگر سرون کاه کوهی با سم او در آتش نشاند مار و بش بکیزد اگر سرون
 کاه کوهی بسوزان بپزند و با غل یا میز نه در کوهی که در شکم او پند
 بپزد اگر کسی را خون از شکم رود قدری سرون کاه و با تخم حاض بپزند و بخورد خون
 شکم به شود اگر قصبه و خشک کنی که بکیزد بپزند و بشورد و آن آب
 بخورد و شفا یابد اگر خداوند قوت بخورد و شفا یابد صفت کوسه کوسه در جاره
 کردن با دشمن هیچ جانور از وی عاف تر نیست و خون او را جویند هیچ جاره نشسته
 و خود را تسلیم کند و در کشت هیچ جانور از وی قوت مند تر باشد که مشاهد شود
 بار باده جمد هیچ جانور را این قوت نیست و دروغ صفت بسیار است
 او قوت تمام دارد هر که بسیار خورد خشکی از او برود و هر که شوا تر خورد دل
 گرداند اگر کسی را در آتش نه آساید و بس فلز او را فلز سوده بر آن
 باشد شب کوهی بپزد هر که او را اواز گرفته باشد شیه کوسه غره کند او را بکشد

کوهی

کاه کوهی

کوسه

الکثر

و اگر شیر و روغن گرم کند و کجی خرد و کوهی در جوی بند خورده باشد
 اگر استخوان کوسه بسوزانند و خاکسترش شیر زنانه گرم کنند و درین
 مانند گرم در آن آتش ده پند گرم او بپزد و اگر کسی را در شکم بکیزد
 نه در رویند و سوزد و اگر در دهن کشته چند کاه بکیزد نه و اگر کسی
 یا غیر نه در جوی خود مالند در دهنش نه و اگر کسی کوسه بپزد و بخورد
 و زانوئی در دستگیر نه شود و در دهن خود اگر دم که مالک این کیم است
 یا چشم چون بسوزانند لطیف تر باشد و این را کوهی را با خواستد غایتش
 اندام و پنبه و ریش و در دهن را سوزد و اگر بشکل کوسه بخورد
 در جایگاه بپزند و خند آن آب در آبی که بکیزد هر دو را بپزند
 بپزند تا آب شود و خشک کنند و بکوبند و با سر که خمیر کنند و بر روی مالند
 نشانه آید بپزد و پاک کند جالید کوسه حکیم کوهی را مار بکشد و بپزد
 بزرگرم بر آن نه شود و در دهن و در کتب تاریخ کشته اند که اگر جاره
 کوسه بپزد و در جاده سوی خانه بپزند او از زرد و در آن خانه بپزد
 مرود و اگر کسی را در دهن بود نه کوسه با فایده و شکر بخورد و در دهن
 بکشد و در دم کند اگر نه هر کوسه خشک کنند و بپزند و در چشم بپزند
 هر که چشم در دهن کند اگر نه کوسه با نیش و بر میزند و بپزند و بر جاکه مالند
 سوی بر نیاید اگر نه هر کوسه بپزد و کوهی را بپزد اگر نه هر بوی کشته بکشد

کلو و پهلوراسودوار و اگر مغز او را روغن بکشد و چشم کشند تا یکی بر
 اگر استخوان ساقی شتر اندر آب کشند و آن آب در سوراخ میوش کشند
 جلد پیرنه اگر کسی از پیروی روی زرد شده باشد شش شتر آتش نشاند
 تا گرم شود و بر روی نهند تا زردی ببرد و اگر سبک شش شتر بخورد و چاشنی
 و اگر کسی گوشت بسیار بخورد بد معده گردد و خون ریز و دلبری شود
 اگر خون شتر گرم بر پای مالند کند پای ببرد اگر خون شتر با عود خام بنام دکن
 در آتش نهند میان این صفت پیدا شود اگر کینه شتر با پسته
 آتش ببرد اگر اندرون گوش ریش باشد بچکاند بد شود اگر کسی را از انجلی
 رنگ زرد شده باشد شیر شتر در آن مالند سرخ شود و اگر زهره شتر در گوش
 چکانند در دشتان صف آهو آهو جانوریت پاکیزه و بوی دانه
 بغایت خوش بود چون آهو را بپزند و آواز برود و هند و بال بچکاند و آواز
 مردم را در اخروش آید و در خاصیت بسیار است اگر کسی را دساید و بار
 شاسپرم بر موی مالند سیاه شود و شش آهو اگر با بچه آب بیا میرند
 در روغن زیت بر آن کشند و بر جای دندان که دانه بی در بر آید اگر سم آهو
 در ریش کشند بد شود اگر کسی را در معده باشد مغز او بخورد بد شود و صفت
 فکوشن کلیم کنت اند که فکوشن کلیم زرد و یکسال ماده و هیچ جانور از
 ترسند تر نیست چون بچند چشم او چند ارا باشد و در خاصیت بسیار است

آهو

فکوشن

خون او اگر با روغن کل در چراغ کشند و میغ و زرد سر که در آن خانه باشد
 سیاه نماید اگر خون فکوشن در چشم کشند آب و دیدن باز دارد
 و اگر خون او در سینه خشک کند و به آب غوره باند و در چشم کشند
 خارش ببرد و اگر سرکین او در کانه کشند که بخورد و خورد منکر گردد
 و به غریب از و ببرد و اگر بستان فکوشن بخورد زدن و هند منکر آستنی
 نشود اگر موی فکوشن در میان موزه نهند سر با زردار اگر موی او دود کشند
 بر آنجا که سربار سید باشد شود زهره فکوشن سفید چشم اسود دارد
 و باند و چشم کشند شب گوری ببرد اگر مغز فکوشن که دکن را
 که در خانه خواب باشد فایده مند باشد و اگر مغز او بر جای مالند که
 موی بر کشند پشته موی بر نیاید و اگر بخورد کسی دهند که دست و پایش
 لرزد و سود دارد و اگر دلی فکوشن در بار بند نه تیری که میندازند در
 رو و اگر پی او بر روی کسی مالند که به مستی کند و دیگر به مستی نکند و اگر پی
 فکوشن بخورد کسی دهند فریب شود و زرد آرد و اگر گوشت فکوشن
 خود با دای گرم را بشکند و فایده کند و اگر شش فکوشن بخورد
 دهند تب ربع را سود دارد و صفت سک میج جانور از سک
 با قیاط تر نباشد و اگر پاره نان بخورد سک دهد مکه او را بپند مطیع
 و رام او باشد اگر کشش بکوبند و بخورد سک نهند بغیر و تیر گویند که تخم پید

سک

خالیست

اخیر بخورد مسکند به میرد و در وفایت بسیار است اگر زبان نکند کاره
 و فرود کرده بر کند کی بکند به کرد و اگر موی قوی مسکند بر دهن کلان کند
 و بخورد کسی و خند دیوانه کرد و صفت خار به است
 جانوری و زنگ بود یکی پخته یکی پسته و پیس نتواند
 کشید و راجح وی فراخ بود و پیچ کند و چون پی
 بفرستد او در دوشش را بد زنده و چند شاخ در وی نشاند
 و ما را عظیم دشمن بود و چون ما را ایندم او را بگیرد و پیس
 و راند و رون بر دوشش و پیسش باز ماند و نکند و داد
 خاصیت است اگر کسی گوشت او پریان کند بخورد
 سپرد را ببرد و اگر یک نیمه خور و یک نیمه برزد و اگر همه بخورد
 همه ببرد و اگر برغن بنزد و آن روغن بجای موی شتر باشد
 با لند سرگز آنجا موی برین را و اگر بجه در شب کمیز کند
 از گوشت او برین کرده بخورد و شغایا بد و اگر کسی را بول
 گرفت باشد شکند او برین کرده بخورد و بوشش کشاید
 صفت موش که را غموش بسیار باشد خاکست
 بلوط در کبک کند و در آن خانه او نیز نه همه یکمیزند و اگر کسی
 مارگزیده باشد موش بر دپاره کشند بد و آنجا نهند سو و دار

مک

اگر فله

سمنه

خفاش

رهم

مرغان

باز

لکلی

اگر خای موش زان بخورد و در دهن روی جاع کند آبتن شود و آن را صفت
 سمنه سمنه ز جانر آتش است و است و بیان آتش و دلت بر آید اگر
 اگر کسی زهره او در مسکند بخت بخورد و شیر تازه در دهن بخورد
 دهد که زهره خورده باشد به شود و در چشم کسی شسته آب آورده بشود
 صفت خفاش که از آتش بر خوانند حرکت او در شب بود اگر
 دل او بر کسی نهد آن بسته باشد و آبش نیز صفت راسوع راسوع
 جاندری لطیف بود و دشمن مرغ خاکی بود و تا غایتی که اگر صد مرغ چند هم را
 کند و اگر زن استخوان او با خور و در دهن را آبتن نشود و اگر کسی گوشت او را
 بخورد و با دسر داسو دوار و در دهن را بکند و اگر کسی شکند او بخورد
 از دیوانگی این باشد سیوم در مقامه خفاش
 پرنده صفت عقاب است همه در خانه رعیت اوینه و او پادشاه پرنده
 جانور خوش و کشف غریب باید و بر هوا بر و بر زمین زنده به میرد و بعد از آن
 فرزند آید و بخورد و اگر پیر او در خانه دو دکنند مار بکشد و صفت مار
 جایگاه وی در خرد و نم پشته باشد اگر جنگل او در دشت آویزند هیچ
 زیان نکند اگر چشم او با آب بند و در چشم کشند روشنی چشم پیدا
 و اگر کسی که او با شراب بکوارند و آنکین بیا میزند و بر دهن بندند و در
 سر او کند صفت گرگس گرگس مرغی مردار خوار باشد و پوسته طلب مردار کند

و صید کند و چون بر مردار افتد چنان بخورد و گوشت و اندام جمیع و در آستانه او بر که
خیار باشد اگر زهره او با یکس میانه نهد و در چشم کشند روشنی بیاید
صفه کنگ مرغ باشد عظیم نادان و با یک ناله می کشد
از سبب آنکه گردن دراز دارد و دنبال کوتاه اگر گوشت
پرنده و روغن آن در گوش جگانه کرمی برزد و اگر
او بخوش نهد و در چشم کشند خواب نیاید صفه بوم
مرغی باشد که در شب قوت تمام دارد و در روز بی قوت
و با کلاغ عظیم و شمشیر دارد و در خرابا مقام کند
و بعضی گویند نیک است و بعضی گویند اگر استخوان
پای او در جایی که تان باشند در آتش کشند عربه در میان
ایشان آید اگر جنجال را در او دزد کند گیس بگیرد
صنعت زغن مرغی باشد چون عقاب اگر کسی زهره او بخورد زن دیوانه دهد
پیش و اگر زن آبتن خور دنی الحال بخارزدی جدا شود و اگر بسیار خور دیوانه
شود و اگر جنک او بر کوه کند بنده در خواب نترسد صفه کلاغ عیبه
از آب بر آوردند و آن آب بخورند زن دهنده حیض باز دارد اگر پوست
او خداند و در سیر بر بندد در دشت آنرا که جنک او بر که و آب پاز بچشانند
و بر کلافه انداید بیفتد پاک شود اگر خون او خشک کند و در چشم کشند سفید چشم را

کلاغ

بوم

زغن

کلاغ

بر و صفت هد اگر استخوان پایش بسوزانند و فک تش در دهان
کودک دهند حافظ و عاقل و زیرک شود و اگر منقار او خشک کند در
جایگاه ناصور بندد و بهشت و هر که گوشت قلیه کند و بخورد حفظ شورش
کرد و اگر زهره هد با جگرش بسوزانند و به کینه کوه در چشم بندد و در چشم
کشند سفیدی میرد اگر مغز کله هد با بوی خوشش اول ماه بسوزانند نیت
غایب که ده سال رفته باشد باز گردد و هر که سر هد باخورد و در سبب
بر و ظفر نیاید هر که گوشت او قلیه کند و بخورد حفظ شورش شود
اگر زهره هد با بوی خوش بخورد و در دهان آن بوی شود و مطیع و اراده
شود و اگر زهره او با جگرش بسوزانند و به کینه کوه در چشم بندد و در چشم
کشند سفید هد و اگر استخوان بال هد خشک کنند و خرد بسیار بخورند
و با شک عنبه میانه نهد که دره از آن باله عاشق وی شود و هر که مغز
کله هد اول ماه بسوزانند نیت غایب اگر ده سال باشد که رفته باشد
باز گردد و زو و بیاید که پس چشم است هد هر نیت کسی که در میان
بوی خوشش بندد و باخورد و در دلی شکسته و زو محترم گردد و هر که تاج
هد با شک عنبه میانه نهد و با کرس که باله از عشق او بفرار شود و هر که

خون ۴۴ بار هر سه اسب یا میزد در هر دو روی کوه کوبیده و باخود دارد
در چشم انگشت که خواهر غریب شود سر که دل ۴۴ بر جری رسیدند و باخود دارد
هر که ویرا چند عاشق و پیقرار کرد و هم که سر ۴۴ باخود دارد و پیکس روی غریب
صفت کبوتر مار از آواز کبوتر بگیرد اگر غایب نماند و آواز کبوتر غریب
راس و دارد و اگر جوهری را رنگ از رفت باشد غایب یا قوت و زهره
اند کله کی کبوتر یک پهنند و در حال کشتند و پروان آورند با رنگ اول آید باشد
اگر چشم در دهنه خون کبوتر یک چشم بکشد بکشد بکشد بکشد بکشد
خاک کشته و بیاورد و چشم کشته تا یکی چشم و شب کوهی و باخته
از چشم ببرد سر کین کبوتر کشته از جبهه ببرد اگر در زیر دشت و دشت
قوی کرد و در برش زیاده شود اگر سر کین او با جبهه با بوی مانده
شود و در از کرد و اگر کشته کبوتر استخوان او بیکر و بیاورد بکشد
و با شکر سفید بخورد و پسر ز را بر داکر استخوان پای او باقی بخورد و سر
کینه ببرد و صفت کبک مرغ بود نادان و بر یک کردن مرغی بود و بیاورد
دو دو اگر خون او با شکر بیاورد و در برش مانده شود و اگر بخورد کسی همد
رزاق و منفعل شود و اگر نه او و چشم کشته شب کوهی صفت
یتیم و در حال می غنیم باشد و در غنا و تن خویش نگاه دارد و اگر کسی آواز کند
از دبال آوی رود و گوشت او از همه چنده پرنده لطیف تر است از همه

کبوتر

کبک

یتیم

او اگر چشم

اگر چشم کشته شب کوهی ببرد و اگر پیر او در برش مانده شود و صفت
قمری سیج مرغی از قمری پیدار تر باشد تا بجهتی که چون طلوع باشد و در
صبح بکشد غار آواز دهد و آواز او مغر راس و دارد و مار از بکشد
او بکشد و سیج مرغی از و مبارک تر باشد و در هر خانه که باشد خود مرغی
بر آن کار کند صفت مرغی مرغی پس هر چون قمری باشد اگر کون مرغی
جر کشته بکشد بکشد اگر مرغی پس بکشد بکشد و بخورد و کسی همد
که شب در خواب کینه کند و دارد و اگر مرغی را با مرغی بکشد
ترکند و در قصب مانده چون میحت کند و پستی افزاید اگر خون
در برش مانده یا پس اندازند بکشد و اگر خون او خشک کرد بیاورد
و در طعام کشد و بخورد و کسی همد بسیار کوهی کرد و صفت مرغ
غایب که کینه خیر با عمل بوی و همد غایب بسیار کند اگر سر کین مرغ
سیاه بکشد در زیر دند ان دو د کند در دشت اند اگر پیر او بکشد از دند
و با آب بیاورد بیاورد و در گوش کج بکشد و دارد و اگر پیر او
با غایب اش بر مرغ کل مرغ کشته و بر آس طلک کشته تا کس
ببرد اگر پیر مرغ بر مرغی و دشت مانده شود و دارد و اگر پیر او با مرغ
بنفشه در پرنه بکشد در دسر ببرد و اگر تخم مرغ کینه کشته و بیاورد
کله ببرد و شصت بیغزاید و معده قوی کند اگر کسی از شکم بیاورد

قمری

غریب

۹ مرغ
۹
۹

۹
۴

۹
بطاط

تخم مرغ با سرکه بنهند و بخورند و سود دارد اگر استخوان مرغ بسوزانند و فو کنند و بر خشت
نهند بر شوفا که زهر او با جودار سنگ در وقت جماع بر ذکرا نهند مفعول عاشق گردد
اگر تخم مرغ سیاه با زبان اوسه رو با روغن کهنه بخورد و هرگز نموی سفید نکند
صفت بط مرغی بود بخت اند و در آب نشیند اگر سگین او بر بقی کلاه
سود دارد اگر چشم او در کاسه نهند و بر شکم خفته نهند هر چه از او بپزند
در خراب بگوید اگر سپه او بکند ازند و با روغن یا سمن در گوش جگانه نشاند
صفت فاخته در نوروز زشت طبع بسیار کند و دو پیچند و پیکر انبساط
کند و در همه غمزد و یک صفت کند اگر خجسته او بمیرد یا بکیرند و یک صفت کند
اگر خون او با روغن کوه کان در بخت نهند سود دارد و ششوت پیچند صفت
تندر و اگر تندر را بر بیان کنند و مان بر روغن آن بپالانند و بخورند و قوت
جماعت بفرزاید و اگر صمغ او بکند ازند و در گوش جگانه در و بخت نند
اگر سر او بسوزانند و بکلاه ترک کنند و در سر مالند در سر و شقیقه ببرد
صفت باشد اگر زهره او با آرد و جو بخورند و دل کو بر اسود و در او اگر خور
باشد و چشمش کشند سفیدی برود و اگر خجل او جلیل کوک کشند شب ترسند و کشند
که باز و شامین و باشد سر یک خالص دارد و صفت کپه و این مرغ را دو نام است
یکی کپی و دیگر مرغ مبارک چون با کف از آنند آن در بخت که در کدلم در وقت بکند
میکنند و او پشته در کوه وطن دارد اگر کسی خواهد که بداند که در کدلم در وقت بکند

خسته

بچه

کبر

پراک

پراک کنند و در زیر دخت کیامت بکشد کوش دارد بطاس آنجا که او از از
طاس نشیند و بکشد که در آن دخت باشد و آن دخت در بکیرد و در وقت
که خواهر از ضد ای قتل بطلبند که رو کرد و اگر خواهر بکیرد و در لایح خشت
و او را بکیرد و کوه او برکت باشد باشد اگر استخوان او بکیرند و سودا نکند
و در باز و بنده در دل محکم کس عزیزه کراهت شوند و اگر بام کسی بسوزانند
سطیح او شود و اگر گوشت او بخورند شین در است صفت اگر سپه
او بکند ازند و بر نمیت کسی بر روی مانده چون او را بپند مطیع او بود
اگر زهر او در شکم کشند سفیده ببرد صفت اگر سپه او بکیرند و با روغن
کهنه بخورند و بر جادو شده نند که از هر چشم کشند چشمش روشن گردد
صفت غواص غواص مرغی باشد که میاز مرغی آبی باشد و سفید کشیده
از آنکه بود اکیر و خود را بر آب زنده و ماهی بر باید اگر سر کین او بشوید
سفید بسیارند و بخورند و کوه که در خور باشد بکشد و صفت خطاف
این مرغی باشد که آبی موانست تمام دارد و طاعت سرمانند در بستان
در گرم سیر می باشد و بستان در سرد سیر می باشد اگر تخم او بر روغن
بیا میزند و زن استن با خود بردارد و زدنش آسان شود و اگر زهره
او در پیش کسی چنانست و سیاه شود باید که بخت عمل و حسن پرازی نکند اگر زهره
بسیار شد و صفت صفت مرغی باشد مبارک و مبارک بسیار میگرد

وای
خطاف

هاسر

سایه او بر سر افشاده و دلیتی بماند در کتب تاریخ او در ده اندکیم که
منفرستهای منفرست که بر سر سایه و منفرست کلاف جدا جدا نه بماند و مقابل
و در سره و ان کنند که در ان در چشم که جنبه ان به پند صفت
تعلق اگر زهره او بخور و کسی دهند پهلای شده را و راجون شکسته
تعلق و چند شفا یا نه گوشت تعلق معده را سود دارد و در صورت رات
در چو که که تر است و چو از زهره تر است اگر سایه او را در زیر سر کین است نه تاج
و ز بعد از ان ریمان سفید روی بگردد اگر سایه بدر آمد تر است آنرا بجای سفید
بماند سایه شود و صفت عسل لب در وقت آواز بسیار کند اگر گوشت او بخورند
بسیار کوی شوند اگر استخوان پای او در گردن گوشت بندند از چشم بدین صفت
کنجش کنجش که در دم این تمام دارد و در غده های مردم می باشند و ما در غده های
باشد که سر کین او آب باران سایه و جرش که کشیده کوی بهر صفت طری
این نوع در هندستان بسیار باشد و از بجای با برند و در سخن آموش جان
لطیف است آینه روشن باید گرفت اگر کنش که او را سخن می آموزد روی خود درین
آینه دارد و با او سخن گوید اگر سر کین او بکاف نشود بهر صفت مار
حکیمان گفته اند اگر مار بدست چپ بگیرند زخم نزند اگر سر او چهار گوش
هدا کنند و گوشت او بر روغن بریان کنند و بخورند زنده گالی دراز شود و نه
مار غرض زهر قاتل است در حال بکش و صفت ماهی ماهی که در آب شکار بود

تعلق ۹

عذیب ۹

کنجش

طلس

مار

ماهر

منفرست

منفرست در زبان دارد و آنکه در آب شیرین بود و منفرست در زبان ندارد
اگر ماهی بر روغن کاه بریان کنند همچنان گرم در خربای مس بنفشه چون دقت از ان
بگذرد چون پودر آن آورند زهر غلیظ باشد اگر گرم در خربا باشد خود را از آن پاک
که همان کنند است که زهره ماهی چیزی بنویسد شب تواند خواند
اگر میوه او در چشم کشند و کشنای بنفشه را بپزند اگر به جوش ماهی چیزی بنویسد
و هر زنده ماند زنده باشد اگر سریش ماهی بگذارد زنده و رسوخ کنی نه تاج
شود و صفت خرچنگ خرچنگ در سر باشد و دو دمان و کج رود و
دمان بسته دارد اگر خرچنگ را با خنجر شک کنند بگویند و بر روغن بنفشه کشند
بسیار مفید است که در کتب ان باز در در جراح دان کنند و میفرود جان
نمایند که سر که در آن خانه است رقص میکند اگر کسی را مار بکشد و خرچنگ را بدو
نیمه کنند و بر زخم نهند سود دارد اگر زنی گوشت او بخورده ایضاً نشود صفت
سوسمار چون سوسمار پشه موسی بر آرد اگر موسی از زن باخورد و در آب تن
نشود اگر خون او بر روغن بسان و فلیت کن در جراح دان کنند و میفرود زنده جان
نمایند که در آن خانه نه هست بر یک دیگر است صفت عقرب او را جشم بنویسد
و چون زخم زنده ماند کفله کار بگریزد و در مرکز خفته و بهر شش زخم نزند آنکه
که البته اعصاب او بخشد اگر عقرب را در خانه بسوزانند همه عقربها در ان خانه بگریزند
صفت عنکبوت مسیح جان بر یک بکلی بکشد اگر در خانه سوزد و تر دو کشند

خرچنگ ۹

۹

لار

عقرب

عنکبوت

زبور

ع

م

مور

پ

عکسوت بکیزه اگر عکسوت بر بازو هداوندت ربع بند بود
 و از صفت زبور که زبور در زیت و عسل و جوی
 سرکه افکند زنده کرد و اگر شاپردم در خانه زبور بپاویزند
 بکیزه که اگر انیون بخاشند و بر زخم او نهند سود دارد و صفت
 اگر خواسته که بکیزه دست خشکس باید گرفت و از زخمها باید گرفت
 تا جلد بکیزه که بکیزه باغ بنر خداوندت چهارم بند سود دارد و صفت
 کس که کس در روغن بکیزه از زخمها خشکس باید بسایند و در نمونی که قوی
 بر آید اگر کس در سر زخم عرق کند و مالند سود دارد و صفت
 اگر قطره نیش بر روغن بکیزه حل کنند و بر سر زخم مورچه کنند و بکیزه که قوی
 مور را بر روغن کشند پس آن روغن را در گوش کشند که در و کند یا با و باشد نیش
 اگر خایه سر و کف دریا و روغن و شکر تبرزه از هر یک برابر بکوبند
 بجسم انداخته بکشد و از چشم میرد اگر کوی حی و در فم نهند سود دارد
 و فم زبانی نهند صفت بکیزه اگر خواسته که بکیزه که در دهان و جوی
 و بکیزه بکیزه و اسهال علم البصواب با
 صفت خرمایه که در فم و تر است که کس بکیزه خورد و قوت بکیزه و کس
 سیه کند و سیه جگر آرد و در و در و در آن را زبانی دارد اگر سیه آمین و زخمی که بکیزه که
 خاک بکیزه و بکافور سینه و پرسی که بکیزه که خونی آید خونی باز دارد و صفت
 کوبیده مر جنداک که زخمین تر کرم باشد و انگور با و انگیز بر و چون برست او پندارند
 باغ بود اگر خواسته که کوز زخمی که شراب در آن بود با و و در باغ و آنت و مر با و بکیزد

یکشنبه

یک و جب بودند اندر باغ بود و درخت بیا ویزه تیج آنت بر دی کار کنند
 صفت سیب دل را نش طاکر و و جگر را منفعت دهد اگر سیب
 با این بند و خورب نرس صفت انار بکیزه میل دارد و لطیف بود
 و نری کند و سر نه را بر و وسینه را یک بود و جگر را قوی کند آب شست
 بکاه و شهودت بنشانه اما و باغ تر در و و اگر ترش بود سرد است و لطیف
 بند و صفا بنشانه و بش دل و معده بنشانه اما قوی از اگر در بدلی درخت
 انار سود و کارند بارش شربین تر و بسیار تر باشد اگر تر کلاوی انار
 بشمارند اگر جنت باشد و آن را تر جنت باشد و اگر طاق باشد و آن
 طاق باشد اگر آن ترش در کرم با و بخور و مانده کز کند او را باشد و اگر
 برک انار بکوبند و سر و تن بد آن بشویند که زخمش در و نباشد صفت
 سفید سرد و خشک است معده و جگر و دل را نیک است اگر نباشد
 خمر زنده باشد صفت امرو و امرو و و جمن است یکی را نام چینی
 و دو م کلاسی دل و جگر را آب دهد و معده را قوت دهد و طبع او سرد و تر
 و بعضی گویند کرم و تر است و بعضی گویند معتدل است قوت آن را کوبیده
 نرم کند آب تا ختن بر اند چون بسیار خورند معده سست کند و با و انگیزد
 قوی از اگر در کرم که بکوبند و جرات نهند سود دارد و صفت
 تشنگی بر و جگر و معده را ساکن کند چون بسیار خور و تب و باغ آورد اگر کرم

اوجو بند و بجای گرم افشاده بنهند بمیرند اگر بگویند را بشی بدست گیرند
که چیزی بر آید باشد بر شود و اگر و غانه برک او و دوشه مار از آن خانه بگریزد
اگر بکشد بگویند و یا از پنج دانه بکشد و یا میزند و در تن مانده تن را نیکو کند اگر بکشد
او و در هم سنگ کسی بخورد و هر گرم که در شکم او باشد بمیرند و با افشاده اگر جواب
سواک کنند بن دندان سخت کند و گرم دندان بکشد و بوی دهن خوش کند اگر
منفردانه او بسوزانند و در سر کنند و در چشم کشند حرارت را بکشد و میکند
ناید و اگر سوخته برایش کشند سود دارد و صفت از آلو اگر ترش بود
طبع او صفرا باشد و چون شربین بود اندک گرم دهنش باشد اگر قدری منفردانه
او بر کار و شیره بگویند و با پنجه در مابعد نهند فاشش بعد را بر داکر فاشش
دانه از در گوشتش چکانند هر جانور که در گوشتش بود و بیرون آید اگر بکشد و بکشد
دانه آن کشنده را تیره کند و چون زرد آلوده زرد از پی آن سسکین باید خورد و
صفت آن خیر اگر درخت انجیر را بر آورش و جوی از درخت دیگر برین درخت
آن درخت انجیر آویزند و بار بار بیا کرد و اگر کا و دونه بود در شاخ درخت انجیر آویزند
زرد شود اگر شاخ کا و در پنج انجیر بنهند زرد و بر سپرد خون انجیر کرده را سود دارد
و آب بشت پنجه آید و چون زرد و خور دهن را سسکین کشند و شش آرد اگر بکشد
خورد و با صندل و زهره از تن مردم بر داکر کسی سپرد و دهنش باشد انجیر در سر که اندازند
و دوسه روز بخورند سپر بر داکر انجیر بکشد و دهنش بخورد و سر فرم بر دوا و از کشته

4
4
4
4

و کرده

کرده قوی کند و شهورت بخشد ناید اگر انجیر بر روغن زرد آلوده روزی بخورد
و بخورد و با دیر بر دوا و در انون را بشاند و اگر بکشد نهند بر سر نهند حقیقه
سود دارد و اگر بکشد نهند و بر بالای بملوی جیب نهند سپر بر داکر
در سر که بکشد نهند و در دمان نهند در دندان نهند و صفت نهند
اگر کتب توت سیاه در جای کتب آب توت سفید بایست کبیر
و طبع او سرد و تر است صفرا باشد نند و گرم بر دوسینه نرم کند و آبی آرد
و اگر آب توت غره کشند در دکلوی نهند و انجیر ترش بود صفرا
نهند و صفت صبر بقراط انگاه که جوهر کوچک بود و مقدار نهند
دو پسه جوهر بکیر دو با شیره بخورد هر گرم در چشم نهند و خوردن
جوهر دمان بکشد نند و سیاه آرد و بجای دماغ رسانند صفت ما جیل
روغن او بر روی مانده موی سخت کند و در کینه سفید شود اگر پنج آن بجای
قلیعه در چو اندان نهند بجای قلیعه بخورد اگر جوب او در جلیش آب
در کتشی نهند که در دماغش باشد و دست نهند و صفت با دمان
روغن با دمان تن را بسیار نفع است و با دمان شربین طبع او سرد و تر است
سینه نرم کند و دماغ را نرمی و تری دهد اگر کبکش خوردند تر است نهند
و کون روی سرج کشند و لیکن معده را کران کند اگر کبکش شغال بخورد با دمان
و دوشغال زعفران بیک جهته نباشد تا خورد و فریبش و صفت قندق

فوقه

اگر کسی بخت را خورد و قوت بیعت دهد اگر شاخ او بر کرم کیده باشد در پیش نه
 روشن او را قیامت است صفت پیش خوردن فستق در دشت را
 سود دارد و سده بکشد یزد آب بشت و صفرا و خون را بکشد و
 باد های سرد را سود دارد اگر پوست او بسوزانند و هم بکنند در درون
 بشت نه صفت سیفید اگر در جرب سیفید از بسوزانند و خاکش بر
 جایگاه کرم کرم باشد سود دارد صفت کرم طبع او سرد و خشک است
 و در تابستان چیزی از او کید چون عمل قطره قطره از شاخ او بر آید اگر کسی
 بخورد و معده را قوی کند و هم طبع او گرم است اگر بر آید اسهال
 بشت از کرم ببرد و دندان نهد در ویرد اگر جرب او بسوزانند و خاکش
 بر آب کشند پس از آن سرد شده بخورد کسی دهنش بملک کشد و جاع
 تواند کرد اگر کسی را در دال بشت طشت را سرگون بکنند و جوب کز در زیر آن
 بسوزانند تا دو و سه بشت رود و نگاه بشویند و آب آن بخورد و می
 در دال فرو نشاند صفت جبار اگر شاخ او در خانه دو و کند حشرات
 از آن خانه بکشد و غوغا پدید شود صفت جلب حوز طبع او گرم و تر است
 در دشت و معده و جگر را سود دارد صفت عاب طبع او سرد و تر
 و نرم است خون صافی کند و بر کینه لازم کرد و از دوزخ و سیلف که از خون
 بود زایل کند اگر میان چستی خور و مستی را باز دارد صفت ترنج بکشد که اند

اگر پوست او بکشد و خشک کند و سیاه کند و در کرمی بندد و زنی را بداند
 که بگوید اگر دختر بود او را سر بزناید و اگر زن بود سر بزناید و اگر کسی را
 با کزیده باشد و زهر بر او کار کرده باشد بخورد آن ترنج بکشد و آب کرم حل کند
 و بدود و بپزند و بخورد و کینه از زهر طبعی شود صفت ترنج کرم خوش است
 و آنه او کوشت او کرم و ترنجی او اگر کرمی بجای سیفید رسیده بکشد
 پاک شود صفت ترنج پوست نازک کرم و خشک است و خوردن آن صفرا
 بشت نداشت آب پر شکر کم کند و زهر پوست او زهر است و ترش و اورنگی
 سیاه را بریزد اگر در غش پوست او بر موی مالند موی سیاه کند و در پیش نه
صفت لیمو سرد و خشک است خون را از کین و در دسر را که از خون
 ببرد و بوی من خوش کند و معده را قوی کند و مستی باز دارد صفت مرد
 طبع او گرم و خشک است کرم کشاخ او صله کند مانند کشته می و در انشت آب کس کند
 که او را آب پس باشد بهتر شود اگر آب و بکیرند و در شراب کشد و بکشد
 که بخورد سخت مت شود و ویر پیدا شود اگر آب بر کرم دبا و دار کند
 و بیا میرند و بر بر بعل مالند و بدان بشویند کرم بر بعل کشد و نشو و اگر بر کرم
 با جعد بر نیند و سر به آن بشویند بن موی کس کند که او غش دانه هر دوی
 مالند موی سیاه کند اگر کسی را در دسر باشد آب مرد در کسند و در دشت اند
صفت کل اگر در زبستان آب کرم درین کل نیند انگان بود که خوب

کل کل طبع کل کرم و خشک است خوردن و پوئیدن معده را قوت دهد آب
 کل موی را سفید کند و در سردی صفوانی نه اگر بر کل خشک که در جوشم کشند
 پیا شود باب در بیان کلهها و آن سیزده نام است یکی
 و سوسن و لاله و قنار و یاسمن ضمیران و زنگنه و خفش آدر خون نیرین
 نیلوفر خیزی شنبید صفت مرکب اگر وقت جماع در وقت ریختن آب
 چشم به آن افتد گویند بسته شود اگر زکری در پنبه نهد و بخورد بر کبر و حور
 مرد با وی جمع شود و کرم از آبش نشود اگر آب مرکب در چشم کشند کنگری
 ببرد اگر زکری بکوبند و بر زبانه ای کشند بستی بکشد صفت سوسن
طبع او سرد و خشک است و باغ کرم را بریان دارد و در صرع و باغ با سو دارد
سوسن سفید در دشت قه راسو دارد اگر کوبند و در کوشش کشند که لا یبر
صفت لاله در لاله کبریتن چشم را روشن دارد اگر آب را با بشکند و بخورد صفوا
 ببرد و طبع نرم کند و تب را ببرد و سلفه را نیکو دارد اگر کرم در چشم بود و آب
 که در لاله را بکباب و نمکش بکوبند و بر او طلا کنند در را ببرد اگر بر کشند
 موی را نیکو کند و حاکمه که بر دهن تازه بچرت نهد مفید بود صفت یاسمین طبع
یاسمین گرم و خشک است و با و را بشکند و باغ را از رطوبت صاف کند و غش
 در دمنه را راسو دارد و بر کله خشک که با بینه و شیر حل کنند و بر کلف باند
 بخورد سودمند است صفت سپرم اگر شاسپرم در مجلس آب بر آتش کشند

نماد خراب

همه در خواب در نه خون بوی او بد باغ ایشان رسد اگر کلاب بر افشاید بوی خراب
 و نشاط دل آورد و باغ را قوت دهد چشم را روشن کند اگر کوبند و بر آب کشند
 که آن آب را از سر کوبند و سوودار و در آب او بر آب مس خایه مالند سود
 دارد اگر آب او در زکری مانده بی فرو آمد باشد باز بجای خورد و در خون
 باز گیرد اگر قدری تخم او با یک مشتال باز و سه شب بخورد کسی دهان که در خواب
 نشاء خایه و دهن اگر تخم او بر آن کشد و با دهن کا و سه روز سر و در کفمان
 خون شکم باز و در صفت خرنکوش طبع او گرم و خشک است اما غلیظ بود
 و توابع و لونه و در چشم را ببرد و در عین که از زلمه خیزد خون روغن خرنکوش
 بر آن مالند بر شود صفت بخت طبع او سرد و تر است خرنکوش و در
 سبزه و پوئیدن آن گرم و صفرا را ببرد و در آتش طلا دهند و تب کرم را سود
صفت آدر خون که او آدر خون بویید مزه از صفرا و باغ او باشد و در آن
 چون در شراب خردن پوید مس باز دارد و چون کل او بخورد خون را صفی کند
صفت کسیرین طبع او گرم و خشک است اگر دیوانه بوی او بشکند و صرع او ببرد
 و بر شود صفت نیلوفر اگر نیلوفر در شراب خردن پویدست نشوند
 چون کلنی او بخورد خون صاف کند و چون بر روی مالند آید ببرد چون
 بسیار پویند معده را قوی کند و خراب خوشش آرد اگر بر آن بر جاس
 بندند که خون آید باز ایستد صفت شبلیله طبع او معتدل است

باشد بافتد و اگر در دم سنگ تخم گزید با جبار در دم سنگ نماند بچشاند و آب
 آنرا بخورد و یک زشت نه پاک کند اگر آب سبز در اندام مانده باشد شش اندام
 صورت کلام چالینوس گوید که هر که بچشاند و بخورد که در سینه و در کمر
 و بکوبند و بر روی مالند بنکام میفتد و صفت طافون چون بسیار خورند
 که در صفت کندی طافون در دمان کیر نه سیم کار کنند و عیب و نه آن ببرد
 سخته سخته گرم و خشک است بخیل و در علت که از سردی بود و ببرد و در مده قوی
 و با دلی سرد و شکند طبع او نرم شود و لیکن با در شکم افتد و خرابی شش پیدا
 طبع او اختلاف است بعضی گویند سرد و خشک است و بعضی گویند گرم و خشک است صفت
 شش غلبه نداشت خورند سینه نرم کند و سینه بر دو آواز بگشت یک آواز است و پای ما
 رسیده نه نه در دمان و بکوبند و بخورند شدت پشراید و در شش می
 نیک بود با آب هشت در ترم با در و چ که ناکند که با آب سرد
 کاسنی که پیش نه نشویند لغت کس فنجان رسن ناخواسته پسند ان مانع
 طافون زیواکسن صفت با در و چ اگر کسی با در و چ خورده و هر یک گرم در دم
 افتد اگر یک برک او بخاند و در میان مان گرم نه نه بدی گرم شود اگر آب را بکوبند
 بکوبند در کمر او بخورند مانند که بر دوا آب از نه نه خورند در کوشی چکاند بکوشی
 ببرد اگر آب با کافور در سینه بچشاند و در دمان و صفت کندی که نماند تا خام
 بسیار خور و بوی دمانش ناخوش شود و دمان معیوب کند لیکن قصه صفت
 کند اگر تخم کندی در سر که کندی ترشی سر که بر دوا اگر او در سینه چکاند و خون باز در دمان
 کا و طبع او سخته و ترشست خور آب قوی از دود و سر را سکن کند و سلفیه ببرد و اگر
 و نه که را سو دوار و در جشم را که از گرمی بود فایده دار و لیکن اگر بشت بربند

و چشم تریک کند اما معده گرم قوی آب گرم ببرد و شش غلبه نداشت و اگر از قهقران
 آید سه روز با سر که بخورد و خون باز دارد و خون صاف کند اگر برک او در میان شرب
 خورند و دوستی از دوا که تخم او با کلاب یا سینه نه دور می کشد خون ببرد اگر آب با
 کافور بچشاند چکاند در سر ببرد و صفت سداب طبع سداب گرم و خشک است
 طعم بکوار و با در و شکند و بخیل ببرد و اگر برک افتد و نه صحت بخورند و ببرد و اگر آب
 او را فلفل کوفت بزنی و سینه بچکاند از دمان چشاند و بچشاند و بچشاند و بچشاند
 و یک گرم روغن جوز در ساعت جوی او کشت ده شود و اگر آن در سینه صحت کند
 جلد ببرد و اگر آب او در سینه کندی در سر ببرد و اگر کسی بچشاند آب سداب بخورد
 در صفت سداب که اگر کسی با سداب بکوبند و ببرد و نه آن کیر نه در دمان
 بشت و اگر آب سداب با سر که بچشاند و در کوی بر آن تر کنند و در مده جی
 پند به سپر را ببرد اگر کسی را خورده در اندام باشد پند آب سداب ترشست
 کند و بچشاند و در جشم کندی ببرد و صفت کاسنی طبع کاسنی سرد
 و خشک است سده و جگر و تب گرم را ببرد و در دمان و در سینه و در دمان
 تشنگی نماند نه هر وقت که از جگر و دل نیز و سو دوار و مانع شش نه و خون صافی
 کند و جگر را تازه دارد و خون با نان و سر که خورند و زردی روی را ببرد و اگر کاسنی
 بکشد نه آب دیدن ببرد اگر در سینه بکشد و شکم و پوز کاسنی بکشد و در دمان
 و بخورند خون شکم ببرد و اگر تخم او بکوبند و با کلاب در پیشانی طافند و در دمان
 سر را ببرد و خور آب او را در آب و با کافور در پیشانی چکاند در سر ببرد و صفت

۵
 ۵

در سینه و در دمان
 و در دمان

۵

کرفس اگر کشیده و تخم کرفس معجون کند و بخورد و یک است ز قند پاک کند و در
 زمار زایل کند اگر آب بپزد که در روغن کل در کباب بر خورده ماند که بر داکتر است او باقی
 غوغه کند و از یک است صفه کشته طبع اوسه و تر است تپه گرم
 یک است اگر از پی شراب خورده بود شراب را بر داکتر سرشند و رویش نه
 اگر شش کشیده و یک شش شکر سفید بپزد که شب در خواب باشد
 آن عت ببرد و در و اندام و در و استخوان است که اگر آبی یک گرم شیر و یک گرم
 کل را منی بکشد و بخورد قی باز دارد اگر کسی در چشم داشته باشد که او پیشتر نان
 ترکیده و بارهای پنبه در گوش نهاده و دو کوزه شیر و فخران در چشم او دوشند
 زرد و شش یا به صفت نفع طبع او گرم و خشک است معده را قوی کند
 و شکم بپزد و و طعام کند و در شصت آرد و چشم را روشن نماید اگر تر با نان خورد
 بغم را بر دوا باشد اگر تازه باشد بجمد گرم شکم کشیده اگر خشک کرده بخورند
 اندوه دل ببرد و در شکار و اگر کسی از شراب خورده بود شراب بپزد اگر آب آن با
 خرنده قی باز دارد اگر کسی را خورده شصت ببرد و اگر بپزد تند و مدیون جگر است
 در و سپهر زشت نه صفت شوی که اگر بکشد و طبع او کله یک گرم و داکتر خانه
 دو کوزه خاک بکشد که کشته صفت طبع او سرد و تر است شش کفی است نه طبع گرم کند
 و اگر کشش بر سر خورده و نه بکشد تب و در و سرد را سود دارد و اگر آب کس از نمند
 سود دارد و صفت عسل خورده طبع او خورده گرم و خشک است چون شکر کوفته خود نموده را
 قوی کند و طبع او گرم کند و در آب کشند و گرم شکم بکشد و بغم ببرد و در یک از شش پاک

بوی و من خوش کند و شصت بپزد و یک گرم قوی کند و طعام آرد و کند که شش
 بپول کردن رد و سود دارد و کله کشت اندک گرم بپزد درم ناخواه و بپزد درم بپزد
 و یک گرم ها قوی کند و عود و عود بکشد و بپزد و سه جند آن با نیک معجون کند و در
 و شش بخورد معده قوی کند و در کربا و در ایست و طبع او کله یک گرم و یک گرم
 باشد و را خشنود و کشته صفت سپید آن طبع او گرم و خشک است گرم که در
 بنفشه و زمار گرم کند و در یک از شش بپزد اگر آب او در بپزد ماند بپزد که
 سه روز هر روز یک شش از روغن کل بریان کند و بخورد و هر ریش که در اندام معده
 بود پاک کند اگر در وقت خفتن بخورد بوی و من خوش کند و صفت طرفون
 اگر در دندان ماند بوی و من خوش کند و بوی دندان سخت کند و خون باز
 دارد و اگر بپزد و بر سر زخم گرم کند و نهند در وقت نه و در کله او را خورده
 روده را قوی کند و در خون صافی کند و سوده بکشد و صفت ریحان
 طبع او سرد و خشک است صفوان است نه و زهره قوی کند و در خون صافی کند که گرم
 بخورد و جگر او را سود دارد و سپند و در و سرد و اگر بپزد و چون بپزد شصت
 زشت نه و در و صفت کله که تخم از روغن ماز و بپزد و بپزد و ماند که در کله
 اگر یک او بکشد و بپزد و بپزد و بپزد و صفت طرفون در کله بپزد و بپزد
 ضعیف کند اگر طرفون در دمانی کمر نه گرم کار کند و عیب دندان بپزد و صفت
 سحر گرم و خشک است بغم ببرد و عت که از سردی باشد بپزد و معده قوی کند و پاک

بشکند اگر یک گشت سقز و سجدان سفندان بگوید و آب آن کند و بپایند و بکشد
 عمل در آن مند و کرم کند که غرغره کند و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 بهنتم و در آن یازده نام است خردن را زبانه خرمند بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 و سوس و مند و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 بخور و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 مانند و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 خردن اگر خردن و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 سرخ شود و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 سود و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 زیره و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 شود اگر قدی زیره و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 زیره و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 کرم و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 ناکو و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 شود و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد

نکته

آب بشت بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 صفت و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 قوت و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 خون با جلاب خورند و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 اسپید و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 به افتد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 و کودک و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 کند و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 انگیز و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 با بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 عنب الثعلب و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 اگر خرد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 او کش و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 طبع او و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 صفت و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد
 و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد و بپایند و بکشد

چون بکلف مال کلف بر برد اگر باد در دند ان مالند سفید و پاک شود اگر نم
اورا خورند من زیا و نشو و اما معده است نشو و صفت درخت مریم
اگر زنی دانه اورا بخورد و بهر یکدانه یک آبتش نشو و صفت درخت درخت
بخورند که کم شکم بکشد و به افتد اگر شاخ او بر کوه کس بندند صرع بر خوش
خوش کرد و صفت خطیا ناکیا هست که چهار بار آرد و و نیم یکجا
گاه باشد و این یکجا یکبار از زمین بر آید و به شب پیر مرد شود و به
شب نیست شود و در وقتی پدا شود که آتش بر جل باشد و در دویم
و سیم و چهارم تمام شود و در پنجم ششم و هفتم پیر مرد شود و چون تم
و دهم باشد نشو و صفت الله تعالی درختش چون بر آفتاب خشک شود
باشد در شکم که از سردن باشد و در دند ان و در معده کت دن را چنانیک
است و دایره اش مانندی حلقوزه باشد و شاخش چون شاخ باقل بود
و در میان بر کس نبود و پوستش سخت بود تم او آب است افزاید
و بوی دمان خوشش کند و زبان فصیح کند تا بدان حد که بقره گوید اگر کسی گفت
ما در را بودم روزی ازین تخم ده جو بخورد و سه صفت فصیح زبان شود و این
برک کوچک که درین میان است اگر کسی بدو نیمه کند و هر یک از ان نیمه بخورد
تا زنده باشد از یکدیگر جدا نشوند اگر این نیمه زنده باشد حجت زیاده باشد
اورا صفت سوسن شتر از سوسن گریزد و در مرکز نزدیک او نشو و طبع او

سرد دریا

سرد در است و باد را شکند و سفید را پاک است اگر نیمه او را کسی بخورد
که از خون مرو و بایستد و فایده کند صفت دخیل او را با ناری خور
زهره گویند هر صفت قاتل سم چهار پای و آدمی که از ان بخورد و غیره و خوش
از و گریزد که بر یک آن بجای دو کند یک گریزد و اگر بر یک او با ناریه
بگوید و بنق سازند زن در وقت حیض سه روز هر روز یک بندق
در پشام مالند و باخود بر گیرد از حیض پاک شود و با وی صحبت کند
آبتش نشو و صفت دشت انکشت اگر یکد نیمه شک نیمه انکشت با سنجیدان
فلفل با زهره کوسفند بایند و در چشم کشند شک کوی پیر و با ب
و هم در وراق اگر یکد کل سرخ با سنجیدان فلفل بگوید و با خود دار و خوش
و ماغ و هند و عجب کنند اگر یک سر و بگوید آب در و در قنچ چکاند و مانند
خداوند فایده را سود دار و صفت سپند روس اگر او را بگوید تا غبار شود
و در پاره پوست گیرند و در دهن گیرند و شمع فروخته بدست گیرند و در
در رشتن شمع بر زده شمس بزرگ از و بر زده بنا به هر جا که برسد بوز
و مردم بدارند که آتش از دهن بیرون آید صفت که با مردم پدارند که کرم با
سنگ است و آن ضمیم است اگر زن که با با خود دار و دیگر بجز و این را نشو
و حکم باشد اگر کسی را برتنی بود یک است و خون از زمره با زردار و صفت
اگر صبر بر آکس مالند آکس فروشند و طبع او سرد و خشک است معده را از صفرا

پاک کند و ششهای دیگر بشنند اگر برایش نهند اگر گوشت او کهنه باشد گوشت
 نو بر داند نصف لعل جو آید بر بوی و قیمت تمام دارد و نکا کردن
 در آن مبارک بود گوشت روی نیکو کند و چشم روشن گرداند و لعل خوب
 آن بود که چون بر کف دست نهند سایه نماند باشد قیمت وی زیاده بود
صفت یا قوت اگر کسی در قدرت کند روی او سرخ شود گوشت یا قوت
 سوزد و اگر بنشیند سر دهنش نهند سر دهن او آید و آن
 سر کهنه است زرد و سرخ و کبود و مکرر بخورد و در هرگز پخته نشود و ممکن نگردد
صفت سر دهن اگر زرد و سوده بر جای افتد که خون آید خون بارور دارد اگر
 زعفران بر زرد و سوده در چشم کشد یکدوش و در ششهای دهن و اگر بخورد دارد
 چشم بد را بکشد اگر کند و او پاره نیست اگر کسی باز ده شش زرد
 و یا قوت بسایند و بخورد و او دهن زهر کار کند صفت فیروز که کهنه
 در حیات مردم نقصان کند اگر زرد و سوده در چشم کشد روشن
 شود و تاریکی از چشم ببرد و هر آب دارد و در قیمت بیشتر
 و نافع تر از نهال نیکو تر صفت لاجورد چون بر زرد نهند نیکو تر چشم
 خلق عزیز و محبوب تر بود و حیات افزاید و مبارک است صفت جریخ
 اگر در وقت زادن بگردن کودک نهند دندان بی درد آید و لثه
 زردیایی باشد اگر در میان صدق دریا کشد و آب در میان آب کشد و در

سوراج

بلکه و خورد مدعیان از راه افتاده است نصف
 هر کس ز خاندان نبوت نصیب یافت
تعظیم او و ظیف عزت نصیب
 هست او خوب و هر راه بخشش
 کرمان و ملک و طوطی و باری و خوب
حکایت خطیف با اعیان از باور طعام می خورد
 در آن اشتنا نظرش بر لغوی و فاضل و موی بچشم وی در
 آمد گفت ای عیالی آن موی را از لثه خود دور نکن
 اعیان گفت بر مایه کسی که جندان در لثه فرو نهد و نکند
 که موی را بیند طعام نتوان خورد دست باز کشید
 و سو کند خورد که دیگر بر مایه وی طعام خورد مطهر
 جویند با نهند خوان کرم در پیش
 مکرر از ملاحظه میمان کنار کشند
 زانکه بر سر خوان نهند او را
مطایب بهلول بر لثه و دندان کشند در آمد
 یکی از وزرا گفت بشارت باد و ترای بهلول که ابروهای
 ترا بر سر فرود و خفا بر سر فرود آید بهلول گفت گوش
 عین و ار و فرمان من بجای آید اگر از جمله رعایای منی نصف

دور از آن رو که زانم ز فکرت
 تاج سان میگذراند دل غمتا که اینجا

جامی از خون خود آلوده میکنی
 که بنده بدینین صید میکنی

کتاب
یکی از شاهان طریقت

بشهریاری کا و فریم دبی فرود
رعیتی که بود خاص شهر یاری توئی
شمار لشکریام ز فوک و عوص کنی
نخست کس که در آید درین شمار توئی
مطایب
توانگری در عسید یکی از طالان
بمزد و زبیر آن عالم پسر ویرا طلب کرد و پرسید که پدر تو
چه کذاشته است گفت از مال و مثال چنین و چنین و از
دارشان و زبیر کبر این اسب خانه و این فقر حقیر را و زبیر
نکندید و فرمود که میراث ویرا بدویم کرد و بی پوی کوشش
و بی برای پادشاه برداشت و
ظلم چشمه و زرنشاند و حق پادشاه مال تبیم
عول داندا که برد تمام و فضل خواند اگر کند بدویم
مطایب
ترکی را گفتند که ام دوست داری
غارت از و یا بهشت فردا گفت آنرا و وز دست بکار
بکشایم و هر چه یابیم بریایم و فرمود با فوعون با تش در آیم
و
آن شنیدستی که ترکی وصف جنتی
گفت با و اعطای غارت و تاراج مست
گفت فی گفتا بر باشد ز و زخ آن بهشت
کانور و کوته بود از غارت و تاراج مست
آوست

مطایب

مطایب
کدانی بر در سر لیل چتری خواست که
خزای خانه از درون آواز داد که معذور دار که خاکلیان
اینجا نیستند که گفت من باره نان بخوارم نه باشد
با خاکلیان و
چون کوا بر پیرات رسد
میرج داری بره بهان کن
تا نیاید بخاکش چیزی پیش او ذکر اهل خانه کن
مطایب
کس که عوم بخت با پاک سیر چون نان نود نیند از جنت
از خانه او توقع نان بهرست که خاکلیان توقع چیز دیگر
مطایب
معلی را پسر بیار شد و سرف بر تو
گشت گفت غسال را بیارید تا و براب بنویسد گفتند منور غده
است گفت باکی نیست آن را زنا را که از غسل وی فارغ شود و کوا
در د مطایب
هر که در کار خویش پیش از وقت
هی نماید حکم طبع شتاب
بخورد روزه مار سید بنفش ما بکشد روزه مار سید باب
مطایب
پسر معلی را گفتند به بالا حق
گفت اگر مرا حق بنویسی و ادا را بیاوردی و
عیب مادر بود از فرزندش خلق و خویش نه بونی پر است
کوشش است که از از نیست کوا است
کش نه است نه بزم غریب است

ولم یضأ
باز مارا دل بدست
باز عقل از خان و میان
در خند پاره کش بودند با کرد
ان سیر بودند با کش با کرد
کشت سرتا با دل
پاره پاره
وز برای سوز شتم پس
هوار که نشید هیچ
شمار گفتیم که در خواب
تا که قناری یکی مردی کشته
عفت
تا که ده دست رفتیم هیچ
چاره خنود و یکین که

از معلی پرسیدند که تو بزرگتری یا برادر تو گفت
 من بزرگترم اما چون یکسال دیگر بروی بگذرد با من برابر
 خواهد شد **و طعنه**
 چون هیچ چیز نشد حاصلت چه می پرسی
 که روزگار فلان در چه چیز میگذرد
 شمار عرکسان میکنی نمی دانی
 که در مقابل عر تو نیز می گذرد
مطامیر بیارین بر شرف موت مشرف بود
 انجری که از دماغش بوی نافرمانی می آمد بر باین لای
 نشسته بود سر بنزدیکی وی می بود و تلقین شهادت
 می کرد و در وی نفسی نبود هر چند بیار روی خفیه یافت
 وی را نگاه بیشتر میکرد و سر بنزدیکی ندوی می بود چون کار
 بر بیار به تنگ آمد گفت ای عزیز من کناری که من خوش و پاکیزه
 می برم با چو این که در کار هر چه از آن تا پاکیزه است بیارانی
عطا بید مردی شخصی رسید و آغاز کرد که کار و آبش
 که در این شش ماه در عایت حق من نمیکند آن شخص چنان
 مانده و گفت از اینها که تو میگوئی من چیزی ندارم گفت بذار
 ما در ترا خواستگاری کنم بعد است و اگر و برای خواست
 من و تو برادران می بودیم آن شخص گفت و اندام این خورشیدی

است که سبب آن می شود که من از تو میراث بدم و تو از من میراث
 ببری **و طعنه** کمان خام طبع آن بود که بر همه خلق
 فریضه است که بروی شوند و صانع
 جو خامگی طبع او بر بخانی نرسد
مطامیر کوز بستی را گفتند آن میخواستی که هدای ۳
 پشت ترا چون دیگران راست کردند یا اینک پشت دیگران را
 چون پشت تو کوز کرد اندوخت آنکه می برد چون من کوز کرد اند
 تابان جنتی که ایشان در من نکرد پس از من نیز بهمان چشم در ایشان
 نکرد **و طعنه** خوش آنکه خشم بعضی که طعنه تو زند
 ما بر غم روی ز جهان عجب رسته بنشین
 و زمین نشستن می عجب خوشتر از آن باشد
مطامیر شخصی ناز کرد و بعد از نماز آغاز دعا کرد و
 در دعای خود در بهشت در آمدن و خلاصی از آتش دوزخ خواست
 پس زنی در قفای او ایستاده بود و از آن می شنید میگفت خداوند
 مرا در آنچه میخواهد شریک گردان چون آن شخص آنرا بشنید
 گفت خداوند را بیاور و از آنچه می خواهد نگاه دار آن شخص
 روی باز پس کرد که این عجب تیرست حکمی است و ناپسندید

الحکماک الدیاج غنہ

قصص که در راحت و آسودگی با من ابتیازی و در سخت و نرسودگی
از من میان **قطعه**
بمنصف باشند آن طالع که کامی
چو بانی از خدای ابتیاز کرد

و کرد در راسی ناکامی نمی کام
هم از کام نخستین باز کرد و
قطعه زنی از شوهر خود شکایت پیش قاضی کرد
که در این لحظه فارغی نگذار و در حلال و در حلال و در وقت
خبر کردن و در وقت نان بختن و در وقت که روز می دارد
و در وقت که نماز می گذارم شوهرش گفت من ترا برای این
خواستارم زن گفت ایسا القاضی حسبته که تعیین کن که
در شبانه روزی چند بار با من نزدیکی کند با من و خود را
در آن راست کردم قاضی گفت ده بار زن گفت طاقت این
ندارم گفت ز بار گفت طاقت این نیز ندارم بچشم میگفت تا به
بار رسید زن گفت این نیز ندارم قاضی گفت وای بر تو
بخواهی که این مسکین را بهیچ بهره نیاشد زن گفت راضی نیستم
و گفت ای قاضی بفرمای تا کسی را کفیل خود کند زن گفت
اینک قاضی مسلمانان کفیل نیست قاضی گفت ای زانیه
ای خواهی که از وی بگریزی و از او دست وی ابتیازی نماند

عبدالله جنین مسکین را کفیل
بجای من پیش قاضی
استاد من زیاده که با خان جان
و در جان خود است و در آن
بجوهر سوزنا دارم و در آن
باز غما میر با دل پیوسته
می آید و بقیه از غایت
عبدالله سیدم ترا و غایت
که با تافته چشم من
و در آن سید و غایت
و در آن سید و غایت
و در آن سید و غایت

چنان که در آن عقد و غایت
و در آن سید و غایت
و در آن سید و غایت
و در آن سید و غایت

کل زد چون کل بجوید

با تو میکند با من کند بر نیز و نیز و رو که گفت خدای بر تو باد
در وایهای نفس کفیل کسی شود
ترسم با مدار غریزی شوی کفیل

تن در و مدتی که آید جو وقت کار
هر باکی و امنی که شود خجسته را کفیل
پیری که کام جوان را نفع بود و از
قوت کاغذی مانع کینه یکی صاحب جال خود و بوقت فرست
در کار کشید هر چند بهر عریس بود اما آتش صاعدت
نشود باینکه گفت لطفی بنیای و دست غنایت بر گشتی و با نیک
عاشق بن خفته را بر خیزان و این عود را بر انگیزان عطسه
چو رشته آلت من سخت است
عاشقش باری ده ای نکور زن
نالی تا سرشته با نگشت

مانند و رفت در سو فار سوزن
کینک هر چند دست جفا نند بجایی نرسید و هر چند فاش داد
کاری نکند و شنیدند که این ابیات می گفت
ولیکن از آن پیری نفست **قطعه**
بمنزل نارسیده آلت پیر
سان لاشه لاغری کشید بر زور دست چون فزای از جای

چون که در آن عقد و غایت
و در آن سید و غایت
و در آن سید و غایت
و در آن سید و غایت

سجاده از خانه عدم
وجود شده مور
بخدمت سینه سرعان جوش
وصال یافته از بیم فراق
به طاق از آن رضای
آمده طالع سار غنایا
بلبل کویان جوستان
بسیار کستان نظریه
در حد غنایان آغاز کرد
چیز در دستار دست
از کربان و نا بیرون
مشترک آنکه شتر می
بهار عرضه کرده فاک
فکته طایفه اسبان چون
دیوای صفت زنی شده
با این غنایان قدر و احوال

اعانی شتم کرد و بانی زند که کم کشته را
بمن آورد و او است دوشسته باولی گفتند هفتاد این چه کار است

راز و دهم
 قون لمعان بدین من
 بنابر بانه آتشین او
 قون چشم من بدین

Handwritten text on a torn piece of paper, likely a fragment of a document or letter, showing cursive script.

مطایب شاعری بر فضلی شوی فایده چون با تمام
رسا نیک گفت این را در خطای گفت نام فرمود که و انتر است

میگوید از بوی آن می آید
 سخن در کلوک که اشعار او ز بوی که با صفا آمد است
 ز نه صاحب وقت را بر شام نسبی که آن از کجا آمد است
مطایب شاعری پیش طیب رفت و گفت چیزی در
 دل من کرده شده است و وقت را ناخوش میدارد و از اینجا
 فرود می آید و عصبانی می آید و موی براندام من بر می خیزد
 طیب مردی ظریف بود گفت باز کی می آید شاعری که هنوز
 بر کسی خوانده باشی گفت آری گفت خوانده خواند باز گفت
 خوانده خواند باز گفت خوانده خواند گفت رفتی که بخت یافتی
 این شعر بود که در حق تو کرده شده بود و خنکی آن بر بیرون
 سرایت میکرد چون از دل خود بیرون داری خلاص یافتی
 چه شعرت که چون تاملش تا پیش نماند
مط بهر کسی بر زبانش مرزده آید
 و که بر شربت بیمار خوانی
مط بت حرق زودیت مرزده آید
مطایب واعظی را بالا میبرد شاعری از هر چه گوئی می آید
 تر خواند و تر و پیچ آنرا گفت و اند این را در انشای نماز گفت
 ام شنیدم که یکی از مجلسیان میگفت شاعری که در نماز گفته باشد
 است چنین می مرزده است نازی را که در وی این شعر گفته باشد

باشد

باشد **مط** گفتی که دوش گفته اند نماز شب
 آن شعر اگر ز منفذ سفلی آمدی فرود
مط زبان یافتی نماز تو همچون وضو است
مطایب شاعری خواند بر خلی غنی که گفت حرف الف بود موصوف
 گفتش نیست صنعتی اثن که گفتی حرف از آن تمام عروف
 دی من خواندی بدعوی مطعی که گفت نه مطلع بلکه کج کوه هست
 کی سنجیدی بختها خواندیش زانکه هر چه از جوی دیگر است
مطایب کر نیاری خواند و نتوانی نوشتن یا نه وزن
 زاده طبع است برون باشد که نظم آوری
 برین سهضت کی توان در شاعری عیب تو کرده
مط چون یاد داریان خلل در منصب پیغمبری
روضه در داستان درغان قافیه
 سنج سراسر آن سخن وری و طوطیان عزال سرای شکرستان
 نظم کسری شعر در عرف قریه حکما و حکمای است مولف از مقدمه
 محمله یعنی از شن آن باشد که در خیال سامع اندازد معانی
 را که موجب خال باشد بر چیزی یا اعراض از چیزی خواهی نفس

بر بعضی ازین اقسام بیشتر بوده است چون سعدیان که تمام
 ایشان بقصاید بوده است در مراثی و موعظ و غیر آن
 و اتمام بعضی مثنوی خلاف مآخذ آن که سخنان اکثر بر طریق
 عقال واقع شده است و عدد این طایفه از حد صریح و من
 و ذکر تامل ایشان از قاعده احاطه تجاوز لایم برد که
 چندی از مشاییر ایشان اختصار کرده می شود
ذکر دیگر اقسام وی از ناول و آواز و ترنم و از مادر
 تا بینا زاده است آقا چنان ذکی و تیز فم بود که در پیش
 ساکی قرآن تمام حفظ کرده و قرات بسیار داشت و شش
 گرفت و بواسطه حسن صورت در مطبوعات افتاد و عود می نمود
 و در آن ماهر شد و در غزل اعدا سازی او را ترتیب که کوکب
 که وارد و بیست غلام بود و چهار صد شتر در زیر زحمت
 و بار او بیست و بعد از وی هیچ شاعر این مکتب نبوده
 و اشعار وی و المصدق علی آرا وی صدد فیه برآمده است
 و در شش و بیست مذکور است که اشعار وی مزار هزار و سیصد
 بیت بوده است و از سخنان و بیست در صفت شراب
 آن عقیق ی که هر که بدید
 از عقیق کلاه نشناخت
 هر دو یک جوهرند یک بطبع این بیشتر و آن در کبکدا هست

ترتیب

١٤٩٠
١٢٨٠